

HARANGHY GÉZA

SZAVAK SZÁRNYÁN

HARANGHY GÉZA

SZAVAK SZÁRNYÁN

SZERELEM SZAVÁN

I.rész

Írta: Haranghy Géza
Borító és grafika: Haranghyné Anka
Lektorálta: J Kovács Ágnes
Szerkesztette: Haranghy Géza

Copyright © Haranghy Géza 2012
Minden jog fenntartva

ISBN:

A könyvet készítette:

 **Könyvműhely**.hu
A kis példányszámú
könyvgyártás specialistája

*Mosolya talán a tavak villanása,
talán aranynapfény szőke csillogása.
Talán rezgőszélnek apró fuvallatja,
talán csak egy álom: az mosolyog rajta.*

LEVÉL

Nem maradt már szó, mit nem írtam még Neked.
Mi megtörtént vagy lesz, mind megosztom Veled.

Nincs titkom előtted. Hisz nekem Te vagy: én.
A Napom vagy. Csillagom! A Hold s az éj.

Csak gondolok Rád és máris újra látlak.
Jössz? Látom az arcodat. Szeretlek. Várlak.

Hiányzol, mint kék ég, mint dal a mezőről,
lágymorogás, csendes éj – dobbanás szívemből.

ÁRVA FÉNY

...ha elhagysz majd egyszer, miként az ősz a lombja hullt
fákat,
ha már pillantásod többé nem vigyázhat,
értelmét vesztve a szó, mit szerelmünk ezerszer mondatott,
árván marad a fény, mely szemedben csillant,
meztelen hűvös éjt bársonyba bújtatott.

Szeretem az arcod. Szeretem dacod, hangod, illatod,
a születő percben minden mozdulatod.
Mosolyt, mi bútot feledtet, alkony-éj órán a lusta csendet,
szeretlek, szeretlek... minden új ölelést!
...Szép szemed szívtotta örökké-szerelmed.

HAVAS ÉJ

Hópelyhek omlanak arcodon, hűsek, mint finom varázs.
Érzed a könnyek illatát, az arcod pír és csupa parázs
...és hull puhán a hó, felette végtelen éji fátyol,
befed a hófehér csend, és nincs már közel és nincs már
távol;
benned a múlt, a régi mámor, a havas éj átkarol!
Hópelyhek omlanak arcodon, hűs nedve könnyek illata.
Érzed még az álmot! Hozzád simul a régmúlt dallama.

ARRA GONDOLOK

...csak arra gondolok, hogy jössz.
...hogyan gyere,
hogyan velem,
hogyan nekem...

...hogyan veled,
és érted
és még szebb,
hogyan végleg –

...hogyan adom és kapom a szót,
a hitet,
a reményt,
a jót,

az érzést, a féltést, a derűt,
a jövőt –
...csak arra gondolok, hogy jössz!

A SZÍV

Bár tudnád, mennyire szeretlek.
Donorod leszek, ha kell.
Átadnám szívemet szívednek.
Ne szólj! Ám fogadd csak el!

Nézem majd fentről az életed,
tudom, hogy boldog leszel.
Akkor majd szívemmel megérezed,
mit jelent ott az a hely.

Érzed majd könnyeim, bánatom,
a végső szívdobbanást!
Megtudod álmaim és sorsom,
az igazi lángolást –

...és egyszer, majd felsuhansz Te is.
Akkor már együtt leszünk,
odafent egy szívvel ketten is
csodásan élélhetünk.

MEGTALÁLTÁL

...csak a szerelmet loptam el Tőled.
A meleg, puha éjszakákat,
az álmot, melyre régen vártál,
végre Neked adom. Itt a szívem!
Hiszen megtaláltál.

Minden napnak Te légy éjszakája,
ezüst Holdnak bársony virága!

Lüktető tűz édes parázsa,
szelíd álomnak, ébredő vágnak,
altató varázsa.

Szeretem, hogy Te is szeretsz engem!
A meleg, puha éjszakákat,
szívemben izzó tűzgömb vágat!
A szelíd álmok valóvá válnak –
már senki se bánthat.

HA ITT MARADSZ

...ha itt maradsz, én megőrzöm a csendet,
kettőnk szíve halk dallamát,
szavam simogatja lelked,
szíved a szívem fonja át.

Hajtsd fejed újra vállamra,
simulj kedves lágyan hozzám,
ne várj a messzi holnapra;
csak ölelj! Csak szeress! Vagy szánj!

Hagyd a múlt konok hatalmát!
Maradj itt! Pihenj tövises álmomon!
Hallgasd, a szívünk mit kiált –
a jelen, gyorsan eloson...

ha itt maradsz, én megőrzöm a csendet,
kettőnk szíve halk dallamát,
veled ma én születtem meg!
Maradj még! Még maradj tovább!

AZ ELSŐ SZERELEM

Oly távol a múlt... és mily régi a szó.
Első szerelem... mi el sem mondható.
Emléke tiszta fény. A hajnal illata.
Hozzá nincs fogható. Se nap. Se éjszaka.

Lehullt fehér virág. Elfeleedt' tiszta szó.
Szerelem, mely alig élt – percnyi való –
érzés volt, pillanat, egy lepkeánc maga,
mely röpít, tűzbe hoz! – majd elhal parazsa.

Mily távol a múlt, és oly régi a szó.
Első szerelem – mi el sem mondható.
Emléke tiszta fény, a hajnal illata,
hozzá nincs fogható, se nap, se éjszaka.

VALLOMÁS

Láttalak éjjel. Álmodtam Rólad.
Csillag voltál az ablakon,
néztelek hosszan, mint izzik fényed,
hogyan ragyog rám a holnapom –

Ragyogj, csak ragyogj, Csillag-hajnalom!
Szívemen tűzként átragyogj!
Ragyogd az eget, szórd szét fényedet!
Aranyra fessd a holnapot!

HAZAFELÉ

Szép szavak jutnak ilyenkor eszembe,
csendesek, lágyak, mint az alkonyat –
szerelem, varázs, ébredés,
álmodó-édes hangulat.

*

Szép szavak jutnak ilyenkor eszembe,
hisz te vársz, s én közben
itt viszlek szívemben.

*

Lassan haladnak a házak,
csendesen mélézik a tél,
hányszor volt már, hogy jöttömet vártad
s arcodon simult a remény.

*

Újra örülsz, ha meglátlak,
újra dalol az éj!
Hajad, mint lelked fehér lesz,
de nekünk az idő nem beszél.

*

Szép szavak jutnak ilyenkor eszembe –
a vonzó nyár, egy tiszta tó,
már enyhül a tél, sárgul a Nap fénye,
azért te itt maradj, örökre szívembe'!

KISCSILLAG

Kiscsillag! Ez a neved.
Szeretem e szót,
benne mindened.
A fény, a dal, a képzelet
– szép ez a szó. Jó veled.

PILLANAT

A szemedet nézem. Hajnalpír ajkadat.
Rózsát szó bennem a bűnös képzelet,
hús tested vonalán pezsdítő tavaszt,
ahol a szellő lágyan megremeg.
Kárhozat, ó! Vesszek el!
Hitelt nem ér már szavam.
Magába csábít, én engedek.
Beléd zuhannék, te, árnyas, dús liget!

Dúl csillagok zápora. Tobzódik bennem.
A szemtelen éjben vad vihart kavár!
Míg behunyja szemét a sűrű csendben
s lenyugszik békén a fáradt avar –
Álmodó, édes az éj.
Párnáján hús álom ér,
csendje hív, bódultan elmereng –
Búcsút int fénylőn, a hajnal feldereng.

RÉGI DAL

Úgy élsz bennem, mint régi dal.
Lényed lágy dallam szívemnek,
finom hajlatod könnyű ének,
nincs szünetjel, csak szeretlek.
Ezernyi dal, ezernyi szó,
mind benned él, s az ajkadon –
könnyű, finom és elragadó,
megannyi hang és mind azon –

TAVASZVÁRÓ

...én már lombodat látom,
karcsú nyárfa égig érő ága,
csintalan tavaszi napban játszó
ringó szellőt, sudaradra szállva –

még éj zizzen árnyadon,
tűnt időt idéz halkan rebegve,
hosszú tél bús szavát ágaidba
fonja – hajnalt szó új leveledre.

Sír még a csend – égig ér,
de rigó füttyent akkor a tájba,
lepke száll fényesen kertek alatt –
jön tavasz újra: fára, virágra.



VÁGY

Mért volna jó látni téged,
mért lenne jó fogni kezéd,
mért olyan jó várni téged,
mért volna jó mindig veled?

Mért gondolok mindig csak rád,
mért ösztönöz mindig a vágy?
mért érzem azt, hogy csak te vagy,
mért jutsz eszembe újra csak...

csak te, csak te vagy a földön –
édes-kínom lesz örömöm.

GYÖNGYÖK

Gyöngyök a hajadban az elszállt évek –
fehér szálak, ezt adtam én?

Megcsillant örömök. Kifakult képek –
állunk a parton, Te meg én.

MIÉRT

Úgy hiányzol, mint még senkinek.
Fáj a hiányod és megkerestelek.
Édes szavaimmal megszédítelek,
keserű sorsommal megtévesztelek,
hogy megtaláljalak és elveszítselek.

LA VITA

Csillagok
Gyöngyök
Évszakok

Szenvedünk
Tűrünk
Engedünk

Szerelmek
Sorsok
Bánatok

Hallgatunk
Szólunk
Ráhagyunk

Küszködünk
Félünk
Harcolunk

Fizetünk
Vesztünk
Tartozunk

Születünk
Élünk
Meghalunk

Születünk
Élünk
Meghalunk

Érkezünk
Várunk
Elmegyünk

Mennyország
Pokol
Tisztulás

Szeretünk
Válunk
Gyűlölünk

Hamu
Por
Megújulás

A LÁNY

...csak egy gondolat vagy.
Egy tengermély álom.
Könnyű fátyol, lenge szél.
Vagy tövises rózsza, elszálló felhő –
bódító illat – ki tudja, miért?

*

...hogyan ki vagy? Nem tudom –
ha tudnám a titkot, mit rejtegetsz:
hol van a rózsza, mennyi az álom,
miért olyan jó, ha rám nevelsz?

*

Őszidők járta éveim mögött
rég elszállt már az illatos tavasz,
még is oly szép, és fáj a perc,
meglátni téged – átélni azt.

*

Eszembe jut ifjúkorom:
illatos, lágy éjszakák,
az elfelejtett dallamok...
de jó volt akkor várni rád –

*

...csak egy gondolat vagy.
Egy tengermély álom.
Gyönyörű lány! A kikelet.
Hová tűnt el az ifjúságom?
Hová repít a képzelet?



SZERELEM

Még nem láttad soha a kertet,
hol a rózsák úgy izzanak,
mint vörös parázs?
Még nem láttad, ahol az álmok,
ahol az éj és az örök varázs?

Még nem tudod, mit hoz a
holnap,
még nem érted miért van
ez így,
még nem vártad soha az
estet,
még nem tudod, mi az,
mi hív.
Még nem kérted soha a
szívet,
még nem tudod mi is
a szép...
hogyan eljön az éj és a
holdfény,
és elkísér, biztat
és szít.
Majd százezer tündöklő csillag
figyel és vigyáz reád,
és hajnali csend őrzi békéd...
hogyan éget a láz és a vágy,
és mily szépek lesznek
az estek,
az éj, forró kalandra
hív,

érezed a fényt
és az álmot...
hogyszerre dobban
a szív.

AZ ÚTON

Úgy fáj a lelkem, ha tudna, tán sírna is.
Melletted lassan megöregszem,
s nem jöttek el még álmaink,
a sorssal hiába veszekszem.
Felettünk elzúg az idő,
múló napok egymásra hullanak,
mit oszt a sors,
mit hoz a jövő,
miért nincs csak nyár?
és boldogabb –
szemem, ha szemedbe
mélyen alámerül,
meglátja azt, mit, hallgatunk;
szép volt az álom,
szép volt a múlt,
s az úton lassan ballagunk.

SZONETT

Dallamát hallanád szívemnek,
játszhatnál édes húrokon,
érezned zengőn, míg átoson
– e lány-zene a szeretlek

szólamon. S amíg csengnének
zúgó-dallamok, bíboron
érkező derengő hajnalon,
árván didergő szívemhez

lenne az tán' biztató írás:
téged szeretlek! Nem lenne
sohase, soha már sírás,

hisz szívem örökre bevetve,
benne vetve szerelemfájás,
szerelem-vesztés veszedelme.

SÍRTÁL

Szép szemed könnyes,
hiszen, te sírtál,
a bánat árnya
még arcodon.

Szép szemed könnyes,
mért is nem látom?
Pilláid végén
egy könny ragyog.



A TENGER

A tenger csak zeng és zúg. Ringja ősi dalát,
ölelő teste most könnyű táncra hív
s hulláma nézi a Nap égő csillagát –
elnézném még, mint festi kékre az ég
szerelmes hullámait, tengernek énekét,

ám, dúdol már távol a szelíd naplemente,
kék égnek fátyla bús esti táncra hív,
már csillagok várják a messzeségbe veszve,
éji álmoknak ölelő karjait –
a sziklán s a fövényen még csobban a víz,

az esti harang zúgja régi dalát,
nem tudja senki... nem érzi más,
mennyire bús, mennyire fáj, Napnak a halál –

a tenger csak zeng és zúg, ringja ősi dalát,
hulláma nézi a Nap lehulló csillagát.

CSILLAGOK GYÖNGYÖK

Nem a csillagoktól fényes az ég.
Nem a vágyódástól szép, ami szép.
Csak az igazgyöngyök tudják az igazat!
Ők tudják egyedül, ki az, ki, nem igaz –

Szép szemed mögött rejlik a ragyogás,
én tudom egyedül, nem sejti senki más!
Lelked mélyén a bezárt gyöngyszemek,
várják, hogy kinyissam, lássam a lényedet –

ÚJRA ELMONDANÁM

Napnak selyem udvarába
delelőre hív a csend,
végtelen ég kék virágján
könnyű felhő nesztelen.

Napnak selyem udvarában
te is itt vagy, kedvesem,
végtelenség kék virágján
pilleszárnyunk megpihen.

Napnak selyem udvarába
csalogatón hív a csend,
súgni titkok szóvirágát,
milyet csak a szív terem.

Napnak selyem udvarában
halkan dobban már szívem,
mégis újra elmondanám
szép szavaim kedvesem.

MOBIL

...csak csengess és én máris megyek,
csak hívd, kedves, bátran a szívem!

A számot tudod: szeress, szeress!
S e dallam csengve megkeres.

A PACSIRTA

Egy hang cseng, hol jár a Nap,
csilingelve szól – szabad –
trillája leng messze már,
szívemben zúgó kis harang
– szépszavú pacsirtamadár –

Mondd még! Dalold a lelked,
szavad szálljon, s szíved
húrja zengjen csendesen,
örök tavaszt hozzon versed –
csak szólj és repülj énvelem!

MÁR TE VAGY

A karácsonyom is Te vagy: szikrázó-havas éj,
frissfényű hajnal víg szava, csillagos-fürge szél.

Hófehér gyertyák, ezüstoffény, a fenyő illata;
csodás lényed és álmaid: a lelkem itala!

A hulló hó, a csillagok most mind Rólad mesél,
ó, régi-régi dallamok... már Te vagy a Karácsonyém.

TUDNI A VALÓT

Szíved dobbanását szeretném hallani,
fejmem a melledre lazán lehajtani,
érezni tested finom illatát,
tudni a valót – enyém a világ!

ÉDES-BÚS ÁLMODÁS

A halk susogó szél, egy suhanó dallam,
ami kedves és jó, te benne vagy abban.

Felidézlek éjben, a napon, a fényben,
magányos órákban, féltő szenvedélyben.

Az első kézfogás, első apró csókok –
édes-bús álmodás – szép emlék, mi voltunk.

AZ ÉG

Ráhajlik az Ég a gyönyörű Földre –
bíborra, bársonyra, álmodott álmokra,
messzi-szép kékje tengerek sóhaja.
Tengerek sóhaja rajta pihelve,

égi-csendes este nyugvást keresve,
hús fátyol, amikor bús szívét ringatja,
aláhull a homály békés nyugalma.
Tengerek kedvét, csak hogy lelhesse,

fények ezerje hinti be az Eget,
s míg szerteömlenek éj-varázsok,
ellepik fénylőn az Örök Végtelent.

Káprázatos fények, bíbor hajnalok
ringják az álmot s égnek szüntelen,
millió évek – tegnapok, holnapok.

MESE EGY CSILLAGRÓL

Egy csillag született
egykor.
Apró, halványfényű
csillag.
Fényét felhők dúlták;
sötétek, gonoszak.

Megkérdezett százszor
számtalan csillagot:
ha én csillag vagyok,
miért nem ragyogok?

Jégfelhők könnyei,
sötétbe burkolták.
Fénye nem ragyogott,
nem látta csillogás.

Körülötte mind-mind,
tündökölt, villogott.
Szomorú fényével
erről csak álmodott:

ha egyszer én is szép
csillag lehetnék!
Mindig világítnék!
Örökké ragyognék!

Legelsőnek jönnék a
hatalmas égre!
Addig ott maradnék,
míg a Nap felszökne!

A legnagyobb lennék!
Legeslegfényesebb,
és bejárnám körbe
a hatalmas eget!

Így álmodott sokszor
a többi közt bátran,
amíg ők ragyogtak,
tündököltek lázban.

Csillogtak, villogtak.
Fényükből nem adtak.
Számtalan sok felhő
elűszott alatta,

míg az apró csillag
fényét kibontotta.
Vakító fehéren
szétszökkent tűzpora,

szikrázik, tündököl,
egyre szebben ragyog.
Hiszen már tudja azt:
mégis csillag vagyok.

ÉVSZAKOK

...ha a tavasz eljön, eljön a ragyogás.
A földet és szívet ő érti, senki más.
Fényesen és tisztán süt fel a drága Nap.
Nem pótolja semmi a fénylő sugarat –

zöldebb a zöld és a kalász erre hajlik,
öreg szívemben a dobbanás hallatszik.
Kedvesebb a reggel, vidám a gyermekzaj,
úgy tűnik sokkal szebb, mint régen vagy tavaly –

és eljön az új nyár, a tavasz már távol,
a gyerekek búcsúznak az iskolától,
aranyozott napsugár barnítja vállad,
eltűnik mind a gond, eltűnik a bánat.

Perzsel a homok is, kék hullám simogat,
és aki teheti, így lehet boldogabb –
míg elér a nyárvég, alászáll a felhő,
kip-kop itt az ősz, itt az őszi eső.

Konok és hűvös szél borzolja a fákat,
lehullott falevél zörgi fel a tájat,
magányos kőszobor didereg a parkban,
csak a szél turkál a lehullott avarban –

de már a tél dere csipkedi az ágat,
úgy tűnik, hogy a vég már nem sokat várat.
Ránk rohan, csatangol, füttyül a cinkos szél,
betakar fehérrel mindent az öreg tél –

fehér hósapkával köszönnek a házak,
fénylő piros orral üdvözölnek, várnak,
mély puha fehérség lágy paplanba takar
megpihen alatta a jó mag és avar –

betakar mindent, ami fáj és ami szép,
így őrzi az álmod e tiszta fehérség.

SZEPTEMBER OKÁN

Szeptember van. Színes sátrát már bontja az aranyló
nyár,
sárgán himbálnak a levelek, rajtuk pihen a halvány
napsugár –

milyen közeli a csend. Milyen szép – és milyen szomorú.
A természet aludni vágy. A csend a gyászé. A csend, a
koszorú.

Karjába zár, ölébe von, magába rejt mélyen,
s így múlik, forog, pörög, az időtlen, végtelen
messzeségben.

BIHARI HEGYEK

Mondhatok-e szebbet róla, mint patak dalolása?
Fenyvesek illatában forrás szelíd csobogása?

Átszűrte tiszta fény a fák sűrűjében,
megtorpant büszke vad, szálfák tengerében.
S hirtelen zápor, ha frissíti a földet,
cseppje hűs ital – patakokat tölt meg.

Lezúdul minden. Dörög és villámlik,
majd árad a Nap, a patak új dalt játszik.
Párafelhők ülnek a délceg csúcsokra –
kékjét bontja újra az ég bársonya.

Mondhatok-e szebbet róla, mint patak dalolása,
álom vagy valóság e szépség – a hegy karneválja?



A. A. A.
2010.01.23

HATTYÚDAL

Dalom halkan csendül az éji nap után. Kihunytak bennem már a csillagok.

A tavaszi álmok bölcsőjénél csak egy kopott, keserű vén vihog.

Kínok közt vergődik a fancsali rím, keresi buzgón a tegnapot, ahol cikázva szálltak a fecskék, a Nap dalolt, és nem fájtak a gondolatok.

Elnyűtt szürke gúnya a rég. Kopott már a ma, és innen túl messze a holnap.

Szívemben üres, távoli zörej, a dobosok már nem is dobolnak.

Elmúlt a dal. A refrén is lejárt. Ostorát csapja kopott, száraz ág, lehullt levele a régi nyárnak, esténként a fecskék már haza sem járnak.

ÁLOM

Álom a keserű éj,
álom a víg, derűs hajnal,
álom élet és halál,
álom: mely fáj, vagy vigasztal –

Most álmodj hát, álmodj még,
s ébredj hű, vidám tavaszra,
derüljön álmod fényre,
ne bús, keserű vigaszra!

Álmod, ha bús, keserű éj,
álmodd a víg, derűs hajnalt!
Álmodd a szép, szabad szót!
Álmodd az álmod, míg vigaszt ad!

ÁLOM, HA HÍVJA MÁR SZÍVÉT

Minden álmok legszebb éje,
minden éjek legszebb álma,
tárt karokkal nyúl feléje,
tárt karokkal hívja, várja.

Hívja fényes-napkeletre,
hívja alkony-napnyugatra,
hívja édes-szenvedésbe,
marja sajtó fájdalomba.

Sírja virág elvesztését,
vágyja bimbó pattanását,
hű szerelme érkezését,
árva levél elhullását.

Minden éjek legszebb álma,
minden álmok legszebb éve,
tárt karokkal hívja, várja,
tárt karokkal nyúl feléje.

BARNA PILLESZÁRNYÁN

Barna pilleszárnyán meglepett az álom,
lassú kék-keringőt dorombol az éj,
álom halk dallamán messze-messze vágyom,
hol lelkem szabad, szívem szívedhez ér.

Ringass el, ringasd el örök-bús szívemet,
játssz velem csodát, te éji délibáb,
öröm az, ha látsz, ringasson hús lehelet
s tündökölj még vágy-lankáimon tovább!

Barna pilleszárnyán, ha meglep az álom,
kopott felhők között – lelkem ott halad –
a sorsomnak örök álom-útját járom,
hol a vágy, mint fény a Napra, rám tapad.



A ZENE

...a zene zeng, zúg, szól zsongón fülembé;
halkan, lágyan vagy ércesen, vádlón,
rám ömlik forrón, hevesen szívemre,
elvisz messzire magasba szállón –

megannyi csoda-hang ütemre várva,
lassan hullámzón, vagy szállva sebesen:
gyémánt, ha hű honát itt megtalálja,
ragyogása örök e dús vereten –

és szól, száll a dal, a zene zsong, lebeg,
hall a fül, ütemre dobog a láb,
szabadon jár, messze visz a képzelet!
Bennem pengne már száz tüzes gitár –

MINDEN, AMI ELMÚLT

Sápadtan hajolt a
Holdnak sárga fénye
hajad hullámai
tenger sötétjébe.

Bent egy gyertya égett,
épphogy még pislogott,
hűvös esti csend kint,

Karácsonyeste volt.
Éreztem illatod,
illatát hajadnak,
kezednek melegét,
dallamát a dalnak.

Tengerét az éjnek,
hitelét szavadnak,
kértem békességet –
új időt magamnak.

Karácsony volt akkor,
a Hold sárgán hajlott,
őszinte szavunkért
őszinte szót kaptunk.

Minden, ami elmúlt,
minden, ami álom,
édes ízű sóhaj –
Karácsony. Karácsony.

Ő

Mosolya talán a tavak villanása,
talán arany napfény szőke csillogása,
talán rezgő szélnek apró fuvallatja,
talán csak egy álom: az mosolyog rajta.

Talán ha lehetnék mosoly az ő ajkán,
talán ha érezném, most mosolyog énrám!
Megcsendülne bennem a legszebbik dallam,
mosolyra mozdulna száraz, kemény ajkam.

HAGYD

Hagyd, hogy simítsam arcodat,
hagyd, hogy égjen a vágó,
mondd, hogy örök az életünk,
mondd, hogy vigyázzak rád!

Ülj ide mellém, szívemhez!
Szívedhez kedvesem!
S, míg el nem fogy az út,
maradj mindig velem!

ABBAN A RÉGI DALBAN

Abban a régi dalban ott élnek az álmok
azok a régi álmok mindig jó barátok
abban a régi fényben ott bolyong a lelkem
azon a régi utcán kóboroltunk ketten

abban a régi dalban benne volt egy dallam
és azt a régi dalt még dúdolgatom halkán
abban a régi fényben álmodtuk az álmot
és azt a régi fényt már sohase találjuk



MÉG

Még dobban a szív, még lüktet a vér,
de elszáll a legszebb pillanat is.

– Mond miért?

És elfut az idő, és emlékek
fáradt halmaza a semmibe ér!

Halvány remények biztató szava
csak halkán szól:

– Gyere! Itt a szívem! Ölelj át!

Ne szólj, csak élj!

BOGA VÖLGYE / *Bihari hegyek* /

...mintha az egész Föld egy hatalmas kert lenne;
a hegyek, a dombok a gyermekei benne,
százszínű rét, tucatnyiféle lomb és a Nap,
nézi e csodát, a valót, kéklő ég alatt.

Szél játszik dalt, susog vagy zúg a tarka lombon;
míg felhőt kerget, lepke száll a lanka dombon,
halk nesz oson, patak csillan, fut tova játszva –
időm lejár, a Nap búcsút int estre várva,

s az éj a kertet lassan, álmosan bejárja.

ÁLMODOM

Álmodom és álmodom,
míg az ébredés nem jön,
végtelen az éjszaka,
s az álom, mint a gyöngy.

Álmodom vándorként
egy távoli réten,
öreg tölgy tövében
ott lennék, vagy mégsem?

Inkább egy nagy hegyen
a vízesés mellett,
vagy egy hús barlangban,
hol kabát is kellhet!

Hullámozó nagy tavon
vitorlás tatjában,
vagy Párizsban ketten
Eiffel árnyékában!

Az milyen jó lenne,
ha együtt ébrednénk!
Otthon a szobában!
Én csak veled lennék!

JUT MÉG ESZEMBE

Dalolva dobogott mindig a szív,
átszótt éjt, napot a lelkes áradat;
a régi napok sárgult lapjain
múló idő minden kincse ránk maradt –

jut még eszembe, milyen volt a nyár,
jut még eszembe a régi alkonyat:
„Lusta lomb fölött vidám fecske száll,
és nem fedí bú a régi arcodat.”

Jut még eszembe, milyen volt a kék,
jut még eszembe ezer szép pillanat,
de múlt időknek szava elmúlt rég;
mind oda már, az, az édes alkonyat.

RÁD GONDOLOK

...ha rád gondolok, virágba borul a száraz ág is.
Lappangó tüzem új lánggal ég!

Elfáradt szívem új ritmust ver, tá-ti.
Meghalni érted! Vagy élni még?
Élni és szeretni! Imádni téged.
Elérni, adni, mi adható!
Dönteni, maradni teveled végleg.
Átadni szívem, mert adni jó!

Tehozzád futnék, szaladnék máris! Ha rád gondolok,
kisüt éjjel a napsugár is.

KITALÁLNALAK

Nélküled megunt, szürke napok lennének,
sohase tudnám milyen a nyár –
csak kopár, kietlen tér lenne.
Kitalálnálak, ha nem volnál!

Az üres szürkeséget fested
szikrázón szép, fényes színekre,
a végtelent tárod szívembe.
Te hoztad mind lelkembe a jót,

az álmot, örömet, a valót,
a színt, a csendes tisztaságot,
hogy szeretsz, és én is szeretlek –
egy ismeretlen dalt: az örök szerelmet.

MIT IS TEHETNÉK

Mit is tehetnék nélküled!
Hisz' öreg vagyok, mint a Hold.
Megrágott néhány évtized,
melyet az élet rám pakolt.

Mi ketten teszünk ki egyet,
igaz, véleményben
nem vagyunk mi mindig egyek,
azért a szavakat
sosem követik tettek –

két csendes, még ifjú öreg,
kik láttak pár mérföldkövet,
mi se nem sok, se túl kevés,
küzdünk egyre a holnapért.

Szállnak az évek, ma
már a lényeg a szívben van!
Ott dobog bent mélyen,
a hű, két tiszta szívhangban.

Mit is tehetnék nélküled!
Itt már, csakis a szív diktál –
s azt mondja, amit a tied!
Szeretni kell azt, ki velem
szívemért harcba száll!

A RÉGI ŐSZ

Milyen szép volt akkor az ősz. Napsugár ült a kerti padon,
néztem, mint oson az árva levél egy kósza légtutajon.
Sétáltunk a csendes elmúlásban, köröttünk aranylott az
ősz,
láttam a szemed csillogó fogságban, mint követi a
lankadó időt.

Szerettem azt az őszt. Szerettem a pihegő Napot,
csodáltam az egyre messzibe tűnőt, a sok-sok tegnapot.
Így álltunk akkor ketten az őszben. Egy régi lány, egy
régiben én,
most kezded keresem azon tűnődve, mért lesz az őszből
mégis költemény?

*. .. mert kedves a szó, melynek neve köszönet,
kedves a hang, a tett, a szív, mely benne zeng,
végtelen zöld mező, hófehér téli csend
és benne cseng és rólunk szól az üzenet.*

CSILLAGOK GYÖNGYÖK ÉVSZAKOK

II. rész

VÁSÁRHELYEN ZENG A HARANG...

Vásárhelyen zeng a harang, messze szól a hangja,
felém szálló szép dallama szívemet ringatja.
A szívemet elringatja minden édes dallam,
régfi fények, dicsőségek: mind egyetlen dalban.

Messze szól az öreg harang itt a pusztaságba,
messze szóló szép dallamát ugyan kinek szánja?
Ez a puszta üres, árva, zúg a szél, sír szava;
nem járnak a régi dűlön, nem áll már a tanya.

Elhajtottak lovat, csikót, üres már a jászol,
tanya helyén fejfa nincsen, csak egy nyárfa gyászol.
Ott vannak a régi álmok abban a harangban,
benne zeng a régi dallam mindenegyes hangban.

A szívemben minden hangja, mint egy régi nóta –
belesír a pusztaságba a vén harang kongva:
de ki hallja? Most ki várja, mikor a Nap felkel?
Árva lett a széles határ, árva, mint az ember.

Vásárhelyen zeng a harang, messze szól a hangja,
felém szálló szép dallama szívem dobogtatja.
A szívemet megdobbantja minden édes dallam,
régfi fények, dicsőségek: mind egyetlen dalban.

TOVATÚNT IDŐ

Csendesen ébred a szépszavú hajnal, egy hosszút
nyújtózik még az éj,
szellő jár körbe susogó dallal, ébred a Nap is, ma kék lesz
az ég.
Szemedben tükröz a tova-túnt idő, éveket hagytál szerte-
szét –

a lelkedben szótár, a szívedben tények: mit is jelenthet
ennyi év!
S, ha eljön a bársony-halkszavú este, hajadba túr a lenge
szél,
dúdolsz majd újra halkan egy nótát, miközben meglep a
lompos éj.

NYUGALOM

Csak a csend és a hűvös árnyék, lágyan suhanó dallamok,
jól ismert képek, édes emlék, ismerős arcok az ablakon.

Félretett gondok, szunnyadó álmok, tisztán elmúló
nappalok,
a szeretett hely, az ismert tájék, az öreg lomb az udvaron

csakis a csend és a hűvös árnyék, halkan suhanó lágy
dalok
hozzák szívembe e kedves szép szót, s dalolom,
nyugalom.

TÁVOLI NYÁR

Hirtelen ránk köszönt az ősz. Meglepett egy ezüst hajnalon.

A nyár, már csak szűnő mosoly. Tünt hajó... távoli hajlaton.

Szél száll hontalan, napokon át,
szürke lett az égi-kék, hol nemrég fecske szállt.

Mivé lett libbenő lombotok, zöldsátras, büszke-bújú fák?
Alattam rozsdás levelek, fent meg, száraz ág...
és ott kandikál sandán a Nap,
most mindent kiles a tar, tengernyi gally alatt.

Itt-ott, ha meglebben, poroszkál cinkosan, hitszegőn a szél,
zörögve pörög, s megpihen a lehullt barna levél.
Távoli nyár! Csóknyi pillanat –
már csak emlék. Csalfa nő! Vagy megcsalt áldozat.

SZABAD MADÁR

Ki a bihari hegyekben jár,
magasan ér, mint szabad madár,

hol nincs idő, csak tér és végtelen,
a szívet meglengő zúgó szél,

iramló patak a mélyben lent,
s a lélek suhan a széllel fent.

A LELENC *(Trianon okán)*

Lehetnék sokkal jobb is...
és lehetnék boldogabb.
Lehetnék fényes csillag,
de most az éj takarja arcomat.

Édes-puha varázs,
bársonya a szónak!
Szívem, ha lelnék,
maradhatnék jónak –

hazamennék! Haza,
de nem tudom, hol van,
hol lelkem fürdetnék
mindenféle jóban!

Ott lennék én! Csak ott!
Hol, megértik szívem.
Hol, minden bánatra
édes gyógyír terem -

otthona a szónak,
otthona a szépnek,
hona az igének,
a szív melegének.

Lehetnék sokkal jobb is...
és lehetnék boldogabb.
Lehetnék fényes csillag!
De még az éj takarja arcomat.

ALBÉRLET

Egész éjjel csatangol a szél.
Hideg fény fut az ablakrácsokon,
kopog az eső, büntet a tél,
sáros nyomok a piszkos betonon.

Lucskos, hideg a nyútt sportcipő,
válík a méz a füstös plafonon,
miért büntet pont most az idő?
Miért hagyott el a régi tavaszom?

Macskám már régen nem dorombol,
s tósztol a háziúr a bérről,
nem is tudja még, de máris orrol:
'mi megmaradt, semmi az egészből –

csak a füst... nem megy ki szememből,
itt gomolyog a repedt plafonon –
cimborám az ördög!... Áldom őt,
őt áldom én, s álmom, hogy álmodom.

MERT KEDVES

...mert kedves a szó, melynek neve köszönet,
kedves a hang, a tett, a szív mely benne zeng:
végtelen zöld mező, hófehér téli csend,
és benne cseng, és rólunk szól az üzenet.

A TÉREN

Menjünk egy kicsit a napra,
cirógassuk hajszott szívünk,
tegyünk fátylat a gondokra...
csak a derű legyen velünk!

Üljünk egy kicsit a padon,
testünk jól járja át a fény!
Pihenjünk e szürke napon!
Legyen fő ok, most az a tény:

hogy öregnek is kell a Nap,
az öregnek is kell a fény!

KÁVÉ

Főzök egy kávé! Egy primát... ami jót tesz.
Feldobja kicsit a kedvemet.
No, meg az íze! Bizony... mert az se mindegy!
Ez igazi erős! Csakis a szívre megy.

Megmozgatja kicsit, húzza a rugókat –
ebben a korban már baj lehet,
azért csak iszom én, szeretem, ha erős.
Kell egy-két dobbanás, kellhet a szívemnek –

amikor a kávé is eltiltják tőlem,
erőt csak magamtól vehetek,
addig meg jó egy kis fekete segítség –
így tehát azért is iszom egy keveset.

BÚS BORONGÓN

Bús borongó csendes este
szürke fényt szital és cseppen
gyöngyökként szívembe.
Rég elült a hajnal, szava
nem szól se lágyan, se halkan,
homályos esti fény
őrzi az éber nyugalمام.
Távoli lantok húrjai
pengnek, mik némán
összecsengve gyászolják a
csendet tetszhalott szívemben.

Már emlékek úsznak,
kékködös az éj, rólad most
újra a szerelem mesél,
lusta vágy kéjeleg
s ömlik lomhán a sötét.

A Tavaszom voltál, most te vagy
a Nyár. Mikor az Ősz leszél,
szívemben zúgó, téli vihar jár.
Siratja már az őszi tájat,
hol hulló levél kísér, arcod
belepi a bánat.

A NAP ÉS A HOLD

Mint ég, izzik a Nap, lángol és vakít,
míg a Hold szendén elfedi bájait –

így lobognék én is, égnék, izzanék,
lennél a szép Hold, én a Napod lennék!

Lángolnánk hően, tűzön, napfáklyát lobognánk –
ám a Hold csak titkon csodálja a Nap lángját.

Tűzét, ha olthatná halvány holdfény-teste –
a *szívet* akarná! Kutatva, keresve.

NEM MARADT MÁR...

Nem maradt már semmim, csak a lelkem.
Fáradt, megtört, de mindig álmodó,
szétosztom lassan, azt is feledve,
hogy tavasz már nem jön szerteáradón.

Elmúlik kékje a messzi égnek,
lám itt a tél, szél zúzza az ágot,
eliramlanak a karcsú évek:
az ember végül mindent megbocsáthat.

A CSEND

Ajándék ez az ősz,
a karcsú napsugár
már utolsót táncol,
bús levél rezdül, majd
rőt-aranyba sárgul –

most a csend lappang,
pihen alvó szívedben,
nem ér a bánat,
nem ér kín, keserűség,
*

lehullt mind a lomb,
az árva levél már mind
nyugodni tért.

Szürke fátylat bont
az esti ég, fájt, ami
fájt, de az már

véget ért, csak egy
bús cselló zeng lágyan, s
búg zümmögön,

sarokba hull a
csönd, s fon pókhálót, mint
ki már régen

elköszönt, pedig
bús zaját szívednek csak
a csend hordja

szét, mert fáj, ami
fáj, de az már véget ért,
csak csend lappang,

pihen az alvó
szívedben, nem ér bánat
nem ér a kín,

bú, keserűség,
lehullt már mind a lomb, az
árva levél

mind nyugodni tért.
Ajándék ez az ősz, csak
a csend lappang.

Alvó szívedben
az idő egy könnyet ejt,
bölcse hallgat.

REKVIEM

Bús illatú orgonák. Anyám virágai.
Halk szava elmúlt már, de élnek az álmai –
ha itt lenne, dúdolná a „Lila orgonákat,”
én szeretném elvinni az összes lila ágat!

Borongó bús felhő, öleld át a fákat,
vigyázd az álmokat, lila orgonákat!

A RÉGI KEDVES

Még ránk figyel a nyár, bár tűnik már izzó varázsa,
lassan huny ki, mint vörös parázs,
öleli langyával az estét elhamvadó vágya –

elszórt kincseit riadtan gyűjti a szomorú szél,
karját mintha nyújtaná az Ég,
felhők siratják a múltot, az Ég régi kedvesét –

hová tűnsz vándor? Hűtlen nyári éj, vissza miért lopod
bűbáj illatod? Hová repül
a szertelen szőke szél, hová hull múltó csillagod ?

HARANGOK ZÚGTAK

Harangok zúgtak a szívemben.
Harangok zengtek az utcán,
és ragyogott egy csillag ott fent,
egy csupán, az égi pusztán.

Karácsony volt, szólt a dal halkán,
ott fent egy csillag ragyogott,
Jézust idézték csöppnyi dalban –
itt voltak mind, a pásztorok.

Szemükben volt csillagnak fénye,
hű szívük egyként dobogott.
Karácsony van! Eljött a béke!
Dalolták mind a pásztorok.

ŐSZI ALKONYAT *(Amikor az ember emlékeiből él)*

Pamlagán a szótlán alkonyati csendnek,
mályvaszínú percek hangtalan peregnek.
Szél bujkál a fák közt, haraszt alatt kutat,
úgy jár, mint ki már rég ismeri az utat.
Keskeny szélcsapáson görgeti a csendet,
mintha azt dúdolná, ölellek, szeretlek .

Szeretem árnyadat, alkonyég-sóhajod,
éj illatú lombok bársonyát susogod –
Hitte mind övé volt, mind a legszebb tavasz,
égnek ragyogása. Ó, őszi alkonyat!
Sötét tél kopói szaggatják a csendet –
mályvaszínú percek, ég áldjon titeket!

TAVASZ A SZÍVEMBEN

Itt a tavasz mindig a szívemben –
pedig a bús tél mindent elsöpör.
Bennem örökké zöldell a lomb.
A levélen friss harmat tündököl.
Száz fény szikrázik, simít a déli szél,
pillangók hada lebegve játszik,
nem fáj az idő, nem csüggeszt el a tél.
Lobogva leng a láng, a szikra pattog,
új tüzet szít a vágy, új dalt keres a hanghoz!
Új időt! Új szelet!
Tavaszban élni meg a telet!

AZ ERDŐ

...hogy szeretem az erdőt.
A csendet. A hús homályt.
A mesét idéző hangokat.
A titkot... hogy más világ.
A tisztáson öreg tölgy,
amott egy odvas fa,
mely talán kincset rejt –
holt idők, holt szava.
...mintha csak puha csend lenne,
pedig már reccsen, roppan az ág,
lombok hűvösében egy madár
keserű dalt kiált.
Odafent szél kereng,
talán a Nap leszállt,
lent avarillat leng és a fák,
csak állnak bizton tovább.

A FÉLTÉKENYSÉG

A kétkedés rág egyre beljebb;
húst hússal őröl a fájdalom,
szív zúz szívet, reményt és álmot,
nem marad más: csak a szánalom.

VÁSÁRHELYI VÉN PLATÁN

Hatalmas fa! Gyökered lent a
mélyben ered,
kitárod ágaid, csúcsod,
a messzi égbe mered.
Törzsed látott vad vihart,
friss szellőt, ezernyi életet.
Könnyű, lenge felhőt,
szétfutó bős szélet.
Cudar időknek már régen
nem hajoltál,
lehullott leveleddel mindent
teleszórtál,
lent a földben, gyökered
mélyen megvetted,
az ezernyi madarat
oltalmadba vetted.
Susogtál, daloltál, lombod
árnyat adott,
míg a Világ forgott,
egyedül álltál ott –
*

Száz év, talán több is,
hogy őrzöd e tájat.
Netán vársz valamit?
Vagy jöttömet vártad?
Nos, eljött a perc,
ha erre vártál,
léted megköszönöm,
hiszen rászolgáltál.

FOTÓNOVELLA *(egy kiállítás margójára)*

Változó, vágatató Világ,
hol a csók perc után rebben,
itt örökké tart, mint arany
nyár, forrongó, tüzes szívekben.

Fény, árnyék, fehér, fekete,
ezernyi rajzó szín papír-
lapra vetve, titkos intim
pillanat – élet és halál

most örök – és örökre az
marad. Megállt idő a kép.
Megállt a kéz, a mozdulat,
fénnyel írt Világ ez itt! A

múltba visz, jövőnkbe halad.
Fekete és fehér, fény és
árnyék, megsárgult levél, mi
hullni vár még, fagyott idő

mely papírra száradt – őrzi
az élet, holtat és vágyat,
rebbenést, esti fényeket,
a megállt időt, egy érzést –

az életet. Fekete és
fehér. Fény és árnyék. Sárgult
levél, itt lehullni vár még...

(Varga András fotóihoz)

ANYA

Simogatott szavad, mint hús lombok lágy árnya,
hangod a csendes éj – itt maradt szobánkban.
Lehunytad szemed, a fény elhagyott,
én akkor láttam először hullócsillagot –

*

múló élet – száz kín, és száz öröm.
Gyermeki dac vagy megcsalt emlék,
hogyan érted már nem hull a könny?
Simogatott szavad, mint hús lombok lágy árnya,
hangod a csendes éj – itt maradt szobánkban.

APÁM

Itt állok sírod fölött. Téged a föld ölel át,
engem a Nap kelt minden reggel,
rajtad az idő örökre megállt.
Nyolevankét év. Sok huncut mosoly,
egy ősz korona,
ennyi a kép, mi megmaradt –
és a tanítás:
Ne csüggedj soha!
Itt állok sírod fölött, vázádban pár virág,
engem a Nap kelt fényesen.
Jövöm a múltad. Hiszem szavát.

DÚS HAJA HULL

Dús haja hull a szőke nyárnak,
úzi porát fáradt vándora,
még visszaint a messzi útra,
benne zeng múlt idők tora.

Ősök, emlékek csapást vájnak,
már hamvad csillagok tűzpora,
fényes zöld mezők tág határa
ködbe bújt, álmok alkonya.

Hull dús haja a szőke nyárnak,
úzi porát fáradt vándora –
régi íze, a régi bája...
nem lesz már... az se. Tán' soha.

CSEPPEK SZERELME (*Boga-völgye*)

Száz patak, csermely, ér
és forrás: mind mesél,
dalol és itt csobog.
Völgyek hús vájt ölén,
mint síró nyári ég,
mellettem elzokog.

Hűvös lombok alatt
moha-bársony tapad,
tükrét rávillantva,
futtában a patak,
csacsogja: mily szabad
friss víz birodalma –

ezernyi esőcsepp
zuhogja: szeretlek.
Vágyamat dagasztja
Egét eleresztve,
engem vágy szeretve
örök zivatarja.

Patakok, csermelyek,
források és erek
cseppnyi csillogásból
itt így születnek meg.
Cseppnyi hű szerelmek
Égnek áldásából.

VIRÁGOK

Már nem ültetünk több virágot.
Tele lett mind a kert,
csak ápolunk, locsolunk
és várunk,
nézzük a színeket, hogy múlik a perc,
hogyan árad a Nap, a fény,
s az illatok,
és eljön a tél,
a sötét, hideg hajnalok.
Már nem ültetünk több virágot.
Elfáradt már a szív.
Keresünk egy új világot,
hová az üzenet hív, az örök-fénybe hív.

HIPERMARKET

Megint elmúlik egy év.
Már karácsony himnusza száll
a hipermarket polcai között,
melegen zsong a nyáron hűs
klíma,
hitellevél az eladó vágyak
fölött,
nincs minden, papírra
írva,
fáradtan roskad semmivé
a huszonnégy óra,
a panelok négyzetei
mögött
az elköltött holnapok mentét
átszövik
a szegénység szétfutó
ráncai.

SZAVAK

Letűnt szerelmek megkopott fénye
már nem dereng borongó szívemben,
de a szép szó egyre száll,
repül, suhan, visz a végtelenbe.

Belül izzok, égek fénylőn,
mint sudár nyár zölden lobogva,
elveszek gyengén, védtelen, a
gyönyörű szavakban.

SZABADSÁG

Nyitva a kalitka, kiszáll a madár.
Azt hiszi, úgy érzi, övé minden.
Most végre szabadon száll.
Suhanna, repülne a messze kék égbe,
ám nem bírja szárnya,
csak szíve vinné a magas messzeségbe.
Oly gyenge még, csapong, verdes,
fáj a kint látni.
Keserves, szomorú vég,
nem tud még szállni!
Csak küzd az életért.
Lezuhan újból és újból,
és lesi, hol van a ház?
A régi kalit, hol egykor élt,
hol akkor szabadon szállt.

FEKETE CSILLAGOK

Miért álmodom olykor fekete csillagokkal,
miért nem inkább ringó tengerhullámokkal?
Igaz tiszta gyönggyel, égő rubinnal,
felfelé törő vadrózsa szírommal.
Harmatos réttel, kacér lánymosollyal,
pattogó tűzzel, susogó lombokkal.
Halkan szóló dallal, szép szőke szűzzel,
elhamvadó estén andalító tűzzel.
Őszinte mosollyal megkövetve mindent,
örökös békéről a szívemben, itt bent!

NE BÁNTSD AZ ŐSZT

Ne bántsd az ősz, hisz sugarát most is szórja a Nap,
bár fénye ritkább és tüze gyengébb, de terád hullanak.

Lassan lépdél az idő, vigyázva féltőn a múltat,
mit a nyár ott hagyott, most arra rőt levelek puhán
lapulnak –

mert volt színes nyár, és volt előtte ifjú tavasz,
lám, az idő milyen... a sok-sok év mind meghaladta azt.

Kitárta lombját egykor, száz karját hűn, büszkén a fa!
Csúcsa a Napra nézett, s veszett-vihar volt féltő jajszava.

Ám, ha olykor lágyfelhők úsztak a messzi égen,
hangja a szelíd suttogás, egy halk dal volt. Még
emlékszem.

Ne bántsd az ősz! Az is véget ér. Lombja hull a fának,
szürkül a nap, elmúlik fénye majd, víg dálnak, minden
virágnak.

HÁNY CSENDES EST

1.

Halvány homállyal lustán jön az est,
felissza fényét a Napnak,
tolul a sötét, szétterül a csend,
holdfény fakad, száz csillag tündököl.

2.

Apró neszek motoznak, hallgatnak,
ez már az éj, s míg pihen a szél,
végtelen örök-körön az idő
fut nesztelen, s egyre nő –

3.

Vajon hány csendes est és fénylő nap
múlt el így veled, Szépem, Kedvesem...
és hány kedves szó szállt az Ég alatt?
Mégis mily gyorsan múlt el ez, idő,
míg szerettünk, még ragyogott ránk a Nap.

4.

Szép arcod, csillogó-omló hajad
itt bennem még mindig tündököl,
elfutott néhány évtized,
már nem szorít úgy az ököl,
csak a szív dobog ugyanúgy,
vagy talán még szaporább.
Néha vár, ki bírja tovább –?

5.

Hány csendes est és meghitt holdas éj,
hány kedves perc? Varázsos alkonyat...
s ha mégis maradt pár cseppnyi még,
mennyi az idő, mit kibír a szív?
Álmodón! – az időtlen Ég alatt –

PÁRIZS

Visszaintnek mind-mind,
szavadban,
az alkonyat, a fény,
a lüktető folyó,
csak hallgatom nemes
kábulatban, amint
mesélsz, ahogy izzik
a szó,
emléked az útról
még ma is megkapó.

Elébeem tolulnak
a képek,
a Sacré Coeur s az
Eiffel és a Louvre,
a Center Pompidoue!
Mesédben a csodák
és való
mind együtt hallható –
én figyellek, eláll
szavam.

Hallgatok mélyen,
mint a Notre Dame.



ÁPRILIS

Bolondos Április!
Te huncut, csintalan gyermek!
Ki jót, rosszat, egyszerre tesz meg,
és mosolyogsz gondtalan,
hisz' a feddés, hasztalan.
Ó Április! Mi hisszük, hogy tavasz van.
Borúra derű jön, és jöhet nyári meleg,
azért a kiskabát a fogason tetszeleg.
Olykor csípős a reggel, és az alkony is csalós,
versenyt táncol a szél,
vagy fagyot kiált az időjós,
ám április, mégis tavaszt ígér.

SZÁLLJ

Szállj szívem szabadon,
majd ringasson esti
csend lusta homálya,

csillagokhoz érkezz
a porzó Tejúton,
és légy csillag te is,

Örökké-csillagnak
végtelen sugára!

CSILLAGOK GYÖNGYÖK ÉVSZAKOK

Csillagok születnek, gyöngyök leperegnek.
Évszakot évszakok, dalok, dalt követnek.
Csak az idő örök. Örök és végtelen,
szavaink elmúlnak, maradunk névtelen,
ellobbanó láng az Örök Mindenségben,
gyönyörűn, védtelen.

*

Hatalmas úr a csillagok hona,
csak a Föld az ember édes otthona.
Tőlünk távol minden ismeretlen.
Hosszú végtelen út, örök, talán győzhetetlen –
tán más ott a hit, más a szó ritmusa –
csak mibennünk él Rómeó és Júlia.

*

Csillagok születnek.
Gyöngyök leperegnek.
Évszakot évszakok,
dalok, dalt követnek –

*

csak az ember ismeri az Embert.
Szívét más úgy nem láthatja.
Mit tudhat rólunk a Végtelen,
ha nem az a szív, nem az a lélek mozgatja?
Kívülünk tudja-e múltunk,
munkánk van-e, ki ismeri,
hogy kultúránk ősi, küzdelmünk emberi,
hogy itt élt köztünk Caesar,
Goethe és Galilei?

Számtalan ékes csillag, számtalan fényes út,
és hasztalan folyt vérek,
és vesztes háborúk,
száz utcája az akart és véletlen sorsnak!
Ki érti majd rajtunk kívül, ha génjeiben nem emberek,
nem lelkek nyugsznak? –
csak az ember ismeri az Embert!
Szívét más úgy nem láthatja.
És mégis vágyja a Végtelent!
És az lesz az Ő végső napja.

EPILÓGUS

Emlékszem még a Földre,
– meséli valaki talán –
ott madarak röpködtek reggel
és gyümölcs termett a fán.
Mindig kék volt az ég,
csak szerettünk,...
és eljöttünk azután.

SZERETLEK

Szemed sarkában ott bujkál még a nyár,
apró mosoly egy huncut sugára,
őrzi még a fecskék első tavaszát,
az esti hársfák édes, vonzó illatába?.

*

A szunnyadó évek szelíd szivárványa mind ide gyűlt.
Emlékként, mint fénylő kristály, puha bársonyba merült.
Hány hosszú perc, mennyi apró, égő, kedves pillanat,
míg e szempár nézte s eltette arcomat.

CSAK A SZÓ, MI SZÉP

Olyan vagyok, mint a harmat –
levél nélkül hasztalan elvesző.
Olyan vagyok, mint a szél,
örökké hontalan,
mint tovatűnt idő mely nesztelen suhan,
de szívekbe nő –

*

mint nyári ég a tűnő Nap után,
mint veszett remény magányos éjszakán,
mint csillag, ha nem éri fény –
mint bolyongó lélek a Mennyek küszöbén.

*

Hagyd, hogy szívem lángba boruljon!
Hagyd, hogy izzon a fény,
hagyd, hogy Hozzád hasonuljak,
de legyek Ember,
örök remény!

*

Égjek el!
Legyek szürke por
és hamu
csak a szó, mi szép,
ne múljon el!
Legyen tanú!

A GYÖNGYÖK

Az emlékek színes képek.
Megfestett, csupa szép darab.
Értéke nő egyre jobban,
amint az idő halad.

*

Hitted, hogy így leszünk majd ketten magunk,
s a múlta tejfátylat fest a huncut idő,
és békén szól egymáshoz szavunk,

*

s ha nincs Nap, bennünk a fény akkor is égre tör,
hogy öreg szemünk még felfed új titkokat,
és az elfáradt szív még dönthet csúcsokat,
hogy új mosoly születik a szájon,
majd édesen ott marad egy kedves ráncon,
és, hogy a könny ugyanúgy tolul szemedbe,

*

s ugyanúgy csillan a fény,
ha nem várt öröm, vagy fájó bánat ér?
A gyöngyök még itt vannak szívünkben!

*

Még nem ért véget a tánc!
A dal még itt cseng a fülünkben.
Még mindig egyben a lánc!

*

És, ami elmúlt, újra éled.
Újra gyermeki a szív,
és újra ifjú most a lélek.

DIANA BÚCSÚJA

Ne hullj rám szomorú csillagfény,
már ne szökj többé a szívembe!
Szórd fényed szertesét,
messzi fellegekbe!
Szűnj számomra örökre,
vesszek kárhozatra!
Legyen szívemben sötét,
törj össze darabokra!
Hajnal se várjon rám,
ne hulljon a harmat!
Elhagyok mindenkit.
Életet, hatalmat –
Emlékem száz virág,
ezer könnyes szempár.
Szívemben kihunyt a tűz –,
az élet nem vár.

A szívem, a szívem,
az egy furcsa világ.
Mindig csak rólam szólt.
Szerettem, szenvedtem
hosszú éveken át.
Ez a dal a végső szóm.
Siess! Ne várj!
Még dobban a szív!
Csodáld a tüzet! A fényt!
Szeress! Ígérj!
Érezd ízem!
A Nap lemegy –
már nélkülem.

A HEGEDŰ

Kora még a reggel,
bódultan billeg, bóklászik a szél,
könnyet csal hűvös, harmatos szemmel
a búcsúzó szürke éj.

A klinika előtt egy férfi hegedűtokkal vár.
Talán egy prímás, egy zenész, ki hajnalig muzsikál.
Gyűrött arcán apró borosták derengnek,
fényes kabátujján átzenélt éjszakák,
múlt idők merengnek.
Megtört, fáradt szegény, a bánat kemény.
Nyomasztja a gond. Valaki kedvese,
talán az asszony, a lány, a gyereke,
vagy a jó testvér a műtőasztalon.
Éjszaka meg zenél, a vendég várja,
csúszik a vonó, feszül a húr,
húzza az árva.
Pattogót, gyorsat, íziben százat!
Hallgatót halkán...
s könnyet csal szemébe öneki is lassan.
Majd újra gyorsat, pergőt,
tüzesen, lángolón!
Ráhullik egy könnycsepp,
lepereg a vonón.
A hegedűből sír a dal.
Pereg, mint a gyöngyszem,
nem áll meg sírása,
nem hat rá a könny sem.



SZÍNEK – SZÍVEK

Kék a boldogság,
vörös a gyönyör.
Fehér a tisztaság,
a lélek, ha tündököl.
Tiszta a szív, ha
érzéssel dobban.
Tiszta a vágy, a tűz,
ha egymásért lobban.
Nemes a szó, a dal,
ha igaz a cél.
Vágyó a hang, a hit
a holnapért.
Te kék, vörös, fehér tisztaság!
Te tiszta szív és szó,
hogy' vágyom rád!

AZ ÉDES ÉLET

Az éj bókjai pergő gyöngyszemét
harmattá csókolja már a bíbor ég,
szél cirógat lenge ágat,
s e lágyan hajló dallam hangján
hajlanak a karcsú nádak,
lehullik éjruhája a puha lombnak,
ágait tárja, felhők osonnak,
mézízű virágok pőrén, buján illatoznak.
Csiklandva búj a huncut napsugár,
édes kelyhet talál a zümmögő bogár,
mint tiszta tó, a messzi ég kékje,
fürdik a Föld mindenség vizébe'.

TAVASZI ANZIX

Még a tavasz csak játszadozik a szelíd napsugárral.
Kis tócsák fénylenek a járdán,
egy kislány sétál a nagymamával,
'kit a „Somogyi-domb” vár már.
Nekik meleg már a napfény.
Oly boldogok. Ez a tény.
Kis pici kéz fogja a biztosat,
erre várt mindkettő, hogy lássa a tavaszt.
A kislány csicsereg, vele a képzelet
járja az utat, a hódtói réteket.
Majd kiérnek a „Somogyi-dombra”,
s csilingel a kis hang: – Anci mama!
Eljövünk máskor is? – Ó, kicsim, persze,
ha kell, veled százszor is!
És futnak, szana-szerte.



SZABOLCS

Elhoztad nekünk a napfényt!
Elhoztad mind a csillagot!
Elfeledt' örömünket visszaloptad.
Már várjuk, hogy lássuk a mosolyod.
Ártatlan kicsi gyermek, érző, dobbanó szív.
Felnövő apró élet. Nagymama karja ölébe hív.
Önfeledt ragyogás, megannyi könny –
az életed nagy csata. Ne félj!
Már mindenki vár, örül és megköszön.

LÁM, BÚCSÚT INT

Néha jó volna meghalni kicsit –
mint ősszel a fák.

Büszkén állni a lehulló csendben,
lassan hervadni, mint múló virág,
az örökké tartó kikeletben –

*

lám, búcsút int már az Ámor-álmú édes éj,
lány dala halkán a csend honáig ér,
hol csillag csillan, Hold köszön,
hajnalt hint hűsen ott az Ég,
harmata hull – édes a könny.

*

Mézízű csókját már visszalopta a nyár –
szél játszik a foltos lombokon,
tompán, unottan les a napsugár,
kövér pók fut a vékony fonalon.
Ajtóm nyikorog, ki-be jár a szél,
de kár, hogy elmúlik! De kár, hogy véget ér –

*

az ősz könnyei hullanak,
rozsdás, barna levelek.

A csend kíséri útjukat –
Isten veletek.

*

Hosszan pihen az éj, ködfátyol őrzi álmát,
elmúlt idők paplanjában szunnyad a lesz,
a tavaszi ábránd –

AMIKOR JÖN AZ EST

Bíbor mezejébe parázslón hull az égő Nap,
ölel, simít az enyhe szél,
csendes vég, amint az est halad,
vörössel festenek a múltó sugarak.

Száll tétován a hang, tűnik egyre messzebb,
lassan kihuny a fény,
egy csillag várja már az estét.

Dús lombok susogva lehelnek,
egy nagy tüdő a Föld,
belégzik', kifúj,
s élettél tel meg,
míg hozzá az est simul.

Lenge, lágy dallam szárnyán jön el a puha éj,
fent, fénylő csillagok – lent, egy tücsök zenél.

SZERESS

Úgy szeress, mint én a Napot!
Becézve, érzően, áhítón.
Szeress, mint a szép tegnapot.
Becsülve, féltve, álmodón.

Gondolj rám és várd a percet,
az eljövő holnapot!
Álmaival, szépségével
tőlem már ma megkapod.

TAVASZVARÁZS

Bársony pázsit lépteid alatt,
nyomodban víg, pajkos szél jár,
mögötted bús tél sáros nyoma,
benned az élet, a fény vár.

Selymed szálain édes napsugár, kék ég a fátylad,
jöttöd várja a vén s a gyerek, hol pattan a rügy
s keblén a földnek méhek danásznak.

Feketén s buján omlik a föld,
már a mag meleg honra lel.
Kéklő fény az Ég, bennem a Nap,
s szívem e dalra táncrea kel.

ÉJI CSEND

Az éj, a homály, a lágy lepel,
puha, szerény,
s a Hold a felhők közt csúszik el.
Bús barnán leng, búcsút int a lomb,
halkul a szél
pihen a távol s a lanka domb álomra tér,
csak a csend zenél.
Patak a medrében csendesen csobog,
megáll a bogár, nem moco-rog,
hűs harmat hajnalban hangtalan leszáll,
csitt! Csábít a csend, hosszú az éj,
halk szava vár.
S ha szél szava szól, reggel a Nap születik!
Oda a Hold, s az éj tovaleng megint.

ÉJI VENDÉG

A temetőkert körül hálót sző az est,
finom fátylát mélyen, szélesen borítja,
némán úszik a Hold, mindent belep a csend,
egy juharág amott, magában leng.
Dermedt kőoszlopok egymást lesik százan,
ki itt nyugszol, már nem siratsz, nem felelsz, ám
szánhatsz.
Leszakadt felhő a Holdra csúszik lassan,
a sírok közt, mint árnyék, tovasuhan halkan.
Nesztelen éjhomály, mily mély a csend,
egy zizzenés sem hallik. Áll az idő lenn.
Századok, kedvesek, egymás mellett sorban,
felfelé ívelő életek a porban,
csillogó márványok az ég fele törnek,
megfakult emléke minden sírgödörnek.

A KEGYESHALÁL MARGÓJÁRA

...most, hunyd szemed le – álmodj örök tüzet!
Álmodj nagy, büszke, lobogó lángot,
álmodj szerelmes szenvedélyt – végzetet!
Melyben szíved örökké parázslott.

Álmodj konok vasvilágot, hűs könnyet,
bánatot – álmodd a boldogságot!
Hunyd szép szemed, álmodj büszke fényeket,
lobogót! Ez volt a Te Világod.

ANYÁKNAPJÁRA

Mikor megszülettem, nem voltak napok,
nem volt semmi, csak te és csillagok.
Arcodat láttam, és szíved volt a vár,
szavad ittam, mint fényt az óceán –

repültek velünk az évek és csodák,
együtt ittuk a szépség mámorát.
Gondolatom olykor most is arra jár –
de hová lett már az a régi vár?

Csak édes emlék, mely szép szívedhez húz,
kinek ajkán a mosoly volt a rúzs –
mikor születtem, rám ragyogott Napod –
ragyogjanak rád most a csillagok!



SZERELMES VERS

Este csillag voltál, reggel álom lettél,
álmaim bársonyán csillagfényt vetettél –

csillagfényt vetettél csillogó sugárba’
szívem rejtekének minden zegzugába’ –

minden zegzugába fénytelen szívemnek,
ha már nem szerethetsz, én még szeresselek!

Én még szeresselek túl az éji csenden,
csillagtengereken, megkopott szívemben –

megkopott szívemmel tovább szeresselek,
csillagok fényével mindig öleljelek –

mindig öleljelek féltő két karommal,
szíved simogassam legszebb szavaimmal –

este csillag voltál, reggel álom lettél,
álmaim bársonyán csillagfényt vetettél –

csillagfényt vetettél csillogó sugárba’
csillagtalan szívem minden zegzugába –

AZ ÚT MENTÉN (*Dimenziók egy halott nyárfa emlékére*)

I.

Egy nyár állott ott, néma pusztasággal,
mint halott sas madár az Égre szállva,
állt ott a múlt halott, bús magánya.
Körötte lombok ültek, lengtek halk imát,
s hallgatta tán' e bús liturgiát.

II.

Nyírek, nyárok ott hajoltak,
lombok lengedeztek,
hangtalan várt, hullt ott a csend,
és perc nyomán a múlt –
a homokszemek aprón peregnek.

III.

Ott vár a múlt, itt él a ma,
hív jövőt teremtve,
hangtalan hull rád még a csend,
és perc nyomán a múlt;
szikrányi idők – halkan temetnek.

A BETŰK

Már nem tudok szabadulni a betűktől.
Az abc nekem kottás hangfüzet.
Összerakom a sok jelet s lesz egy dal,
rövid verssor, vagy egy szép, fájó üzenet –

*

csak írom a sok betűt és sír vagy kacag
a kusza hang – új, és újabb gondolat,
mely hív, nevet, rajong, kiált, vagy taszít,
s a gondolat majd mindenre megtanít –

amikor hozzád írok, remeg a kezem,
ha sírok, könnyes a füzet, a szívem.
Minden betűben benne a dobbanás,
apró jelek – mégis egy igaz vallomás.

*

Már nem tudok szabadulni a betűktől,
százszor is leírom újra a neved –
Ezernyi szépség! Te édes-kínzó méz,
ha már nem bírom, csak üzenem – Ég veled!

NYÁRESTI SÉTA

Amint lépsz, veled leng az árnyas alkonyat,
földhöz simul a csend – az
éj puha pillangója könnyű szárnyra kap.

Körbeviszi lombillatát, csókját az éj,
barna lankák halmain
már új álmot ígér – rezzen, libben a szél.

Vetett ágyából épphogy kel a lusta Hold,
már keríti száz baját –
ez az Ég csupa-csupa folt! Csupa csillagfolt!

S hol járt nappal a Nap büszkén, dőlyfösen,
ott rozzant parasztszekér –
a Göncöl – dökög kerek csillagkereken.

A szomjas éj csak issza fények mámorát,
míg nem csendesül a vágy,
meríti mohón csillogó csillagsugarát –

Viszi tovább éj illatát, húsét a szél,
barna lankák lombjain
ott zenél, susogja – hosszú, hosszú az éj.

AMIKOR HOZZÁD CSENGETEK (36 év együtt)

Hozzád csengetek: szavadat hallom csengve fülemben,
mint mikor fénylett, dalolt a nyár.

A csacska-szavú lombok árnyéka lebbent,
s hittük mi ketten: szép a világ!

*

Most mind felejttem – látod – az éjnek sötét, bús dalát,
csak csöpp csecsebecsék nevetnek,
a tarka álmok – amit évek szőnek át –,
pillanat csak, amíg peregnek.

*

A régi csókok – víg üzenetek – kísérek tovább.
Halk szavú bókok, néma versek,
a szívemben mind most suhan át.

ŐSZ AZ ALMAFÁN

Hol olykor tűző nap, vad szelek tanyáznak,
és évek múlnak sorban, mind legyőzi tán',
víg üzenetet hagyva e bús világnak,
felette a felhők napsugarat látnak –

de, ősz borong búsán most az almafán,
feslett ruháján a vén idő hallgat,
a piros almák az utolsó rózsaszál –
tűnt időt hord a szél vének alkonyán.

*

borong, egyre búsabb az öreg almafám,
s avitt ruhájára köt rőt gyászszalagot,
míg nézem múltó ágát – lágy illatár –
bús szívemben még: nyári illatok.

NYÁRESTI BÚCSÚ

Puha árnyak vállán ringatózva pihen,
múltján mereng még a későnyár,
a lomha testű lombok ringnak szelíden,
alkonyi éj-zene hangja száll –

langyos esti csendet simogat a vízen,
lágymölgések hús pamlagán,
hol búcsút int a Holdnak még a hűtelen,
a fényzavú, csillagszemű nyár.

Langyos esti csendjét simogatná híven,
múltján merengne, de késő már,
félhőt fest a szürke éj, borút odafenn.
Minden a múlté! fényzavú nyár –

puha árnyak vállán ott maradt a szívem,
múltjában rekedt a forró nyár,
a lomha testű lombok zúgnak idebenn,
ez már a búcsú – későre jár.

RÉG ODA MÁR *(dal)*

...csak a szél szava szól
csak a csillag dalol
jöttömet nem várja senki

csak az éj ölel át
az a hű puha ágy
szívemet nem vérzi semmi

*rég oda már az a
dús hajú nyár
összetört a vén gitár*

csak a szél szava szól
valaki valahol
a nevem is elfelejti

régi ház régi vár
benne senkise már
a szíved sosem felejt

*rég oda már az a
dús hajú nyár
jöttömre senki se vár*

csak a szél szava szól
valaki valahol
csillagom fényét rejti

CSILLAGÁT AZ ÉG *(Emlékek a télből)*

Szán suhan ott és csengő szól,
messzi-pusztán suhan az álomkép,
s mint tűnt napot az éji vándor,
űzi csillagát az emlékezés –

*

Szelíd tó jegén réved a messzeség,
tűnt idők illata jégvirágba zárva,
s hol vasalt cipők szelték a jég tükrét,
most bágyadt holdvilág ring a tájba –

*

Osztja az időt múltra, jelenre,
felejtve mind a semmibe veszőt,
csak az marad már, kit szeretnek,
felejtve a felejthetőt –

*

Ott szán suhan és csengő szól,
már hív az emlékezés,
fehér-pusztákba gyűl a távol
s tűnt-napod őrzi a messzeség –

Őrzi, mint csillagát az Ég.

SZÉP KARÁCSONY-ÁG

Újra látlak, újra, szép karácsony-ág,
fehér hajnalt szórva ablakán szívemnek,
s míg kint hív a szűzi-tisztaság,
rég-süppedt lábnyomokba lép, bent, nosztalgiánk –

*

Csillagszóró sercen a fény-ízű homályban,
pattog a tűz a régi szívekben;
hol tűnt barátok arca kél fenyves illatából,
melyet – mint csillagfényt – az éj ölelhet meg.

*

Látom könny-szemed, mint úzi a múltat,
míg vágy szaván szép jövőt kíván:
már tudja a békét, de féli az újat,
és megért már több halált –

*

Újra látlak, újra, szép karácsony-ág
fehér hajnalt szórva ablakán szívemnek,
s míg kint hív a szűzi-tisztaság,
bent a fénye árad csillagtengerednek –

*

Roppan a talp alatt az út
taposva múlt-utcák fagyott haván –
s ha égi jel, ha csillagfény szívünkben kigyúl;
nem oltja lángját sem fagy, sem határ.



TAVASZ

Első most a Tavasz!
Ő is Ég szülöttje.
Tőle szép a hajnal,
aranyat ér földje.

Arany az a kalász,
hol érik a búza,
és arany a csillag,
mely a Napot gyújtja.

Ő csalja a fákra
a legszebb virágot,
ő színezi szépre
az egész Világot.

Bájos, kicsi Tavasz!
Legyél mindig első!
Szívünk ne takarja
soha sötét felhő!

Süssön fényes napod
mindenki fiára,
tavaszi szél szálljon
a legszebb virágra!

NYÁR

Második lett a Nyár,
most egy kicsit lusta.
Tudom is én, talán
éppen ez a dolga.

Csendes nyári-estén
cikáznak a fecskék,
csendes nyári estén
de nagyon szeretnék!

De nagyon szeretnék
elrepülni messze,
fecske szárnyaival
túl a napkeletre!

Napkeletnek szélén
meglesném titkukat,
ahonnan a fecskék
hozzák a dalukat.

Onnan hoznék napot
hideg éjszakákra!
Mindig csak nyár lenne,
napsugaram szállna!

Napsugaram szállna
mindenki házára,
fényét ráönteném,
rá a nagyvilágra.

ŐSZ

Milyen régen volt nyár,
tán' nem is emlékszem.
Tarka virágok közt
játszottunk a réten.

Ám a nyár már elmúlt,
odalett az álom.
Őszi lombok ringnak,
varjú áll az ágon.

Fekete tollával
elűzte a Nyarat,
így csak a komor Ősz,
nekünk csak ő maradt.

Csendes alkony után
gyorsan jön az este.
Ködös csillagfényvel
álom-húrt keresve.

Álom húrját lelve,
csendesesen pengette,
örök-tavas szívének
nyarát befejezte.

Búsan száll a madár,
búsan várja párja,
búsul velük az ősz,
rongyos a kabátja.

Rongyos kabátujját
átfűjják a szelek,
szomorú és hűvös.
Hűvös-ősz a neved.

TÉL

Most a Tél kopogtat,
szél zúzza a fákat,
hideg tél szavának
semmi sem vet gátat.

Kihalt lett az erdő,
kihalt lett a puszta,
hideg karjaival
már a tél ringatja.

Odalett a piros,
odalett a barna,
fehér liliomszín
már puhán takarja.

Óvja a hidegtől
megóvja a széltől,
ábrándos szép szavak
szólnak majd szívéből.

Ölelő karjai
ráfagynak a csendre,
így őrzi az álmot
tavaszt dideregve.

Szép tavaszi álmok,
nyári érlelések,
ősz hervadások,
téli ölelések!

Milyen szépek vagytok,
mindegyiktek sorban!
Soha el nem hagytok,
ezért vagyunk jóban.

(Szabolcsnak szeretettel.)

MÁRCIUS

Már enged a konok tél,
és táncol, fújja a hírt,
a hó szagú csacska szél.

SZEPTEMBER

Most itt topog rég megszokott
gúnyában a huncut ősz,
rőtre kopott parti fűvön
meztelen delel a csönd.

OKTÓBER

Hullj, hullj őszi levél!
Borítsd be szívemet!
Nincs más rajtad kívül –
mindenki elfeled.

NOVEMBER

Lám, úgy toppant
be a tél,
mint nem várt vendég
hosszú napnak
keserű éjjelén.

DECEMBER

Ím, itt van a December,
és mit farag a rím-ember?

Egy fát vesz a markába,
mely kint nőtt a Tajgába!

Egy keresztbe befaragja,
azon áll a fenyő rajta.

Majd kiles az ablakrácsra,
bent már áll is a Karácsony.

Jégvirág a vakablakon,
Jézus csúszik kint a havon.

SZEGÉNY HAZÁM

Learattuk már a semmit, a tarlót, a fényt, a holnapot.
Észre sem vettük az üres kalászt – hogy előttünk más már
gazdagon aratott.

Ti, szikkadt melósok – fénytelen öreg katonák –
korgó-hasú csóró diák – föléték nőnek a kamerás
paloták!

S csoszognak köztetek eleven-holtak bután,
a rothadó kuka után!

Jaj-szavad nincs, mert jaj, annak, ki nyüszít, jajgat,
bár füle már nincs, azért bölcs ember, fejjel ma sem
megy a falnak!

Ne várd a májust, hisz fényét már másnak ígérte a Nap!
Buja kertek tövében a virágok nem neked, másnak
nyílanak.

Lekaszált rét már rég a te kerted,
ha be is vethetnéd, már a mag, neked nem teremhet.

Eljátszta időd! A Nap már elhagyott!
Csak egy sápadt Hold, az a te csillagod!

Hideg fénye bambán, nevetve les le rád.
Hová lett szerencséd?
Mondd, háová lett hazád?

FÉNY LESZEK

Fény leszek:
Arcodon nem szűnő
mosoly,
patak fodrából
csillanó s a kék
égnél ragyogóbb!

Fény leszek:
A nevednek szikrafénye,
Napnál égetőbb –
míg kezem fogod,
társad, szeretőd.

Iramlok végtelen hévvel
utánam vad orkánhadak –
pihenek az őszi széllel,
ölembé lombok
hullanak.

Bánat leszek:
Hajolj fölém és hidd
jövőd! –
Gyermek, ki anyjáért sírt,
sem kapott szebb
szemfedőt.

Bánat vagyok:
Hidd azt, szép még a
holnap –
s fölém a dombok fénye
domborulhat.

Alkony leszek:
Alkony leszek a bánaton –
hideg szobában árnyék,
hol éjféli csend oson.

A TIZENHÁRMAK TERÉN

Kik meghaltak, már naggyá nőttek.
Tiszta fényük messzire lobog.
Szívük már nem úzik álmok,
fényüket őrzik a csillagok.

Gyászba borult értük a Haza,
hol nevüket zengték milliók!
Hűvös fényt szór most az ég,
az éj lámpása csak a Hold –

Lesz-e, ki újra gyújtja a lángot?
Lesz-e majd újra tűz?
Lesznek-e újra álmok?
S lesznek-e azokhoz hűk?

Új Széchényik! Új Kossuthok!
Új zászlóvivők!
Tisztaszívű igaz arcok!
Kik féltik a jövőt!

Gyászba borul Hazám,
hol zenghettek volna víg dalok!
Hűvös fényt szór most az ég,
az éj lámpása csak a Hold.

HOLT LELKEK (A GÖRCS)

(Előzmények Ormos Zsuzsa képeihez – szeretettel)

Ez aztán a görcsök görcse!
Körbenézi, körbe-körbe.
Vajon bölcsék-görcse görcs-e, görcse?
Netán, háncs vagy nyessedék?

– No, abból már van elég!

Mondhatnánk, még kicsit görcsöl;
töltsön-e bölcs szeme
e görcsön
kölcson percekét,
s ringjon-e rajta, mint a bölcsön,
míg remény gyúl szívében, s e földön
nem lesz sejtelmesebb öröm –
látni azt:
mint nő lélek eme göbön?

Hazaviszi, leskicceli,
karcintja a vonalat,
ő már látja, ő már érzi,
nem veszti a fonalat.

Görcsök bölcsé vált belőle –
Bánja is ő – nem bánja!
A lelkét is felébreszti –
Szívet rak a holt fába.

MENNYI MINDENT

...még simította Föld arcát a fény,
a lombok még zölden lengtek,
mély tükrén kékre sejlett az Ég,
s a pillanat még szemembe rebbent –

mennyi mindent ad az élet!
bejárhatsz Földet és Eget,
hol látod, mint ébred a hajnal,
és magadba zárod a végtelent.

Mennyi mindent ad az élet!
és mennyi mindent elvehet:
ha nem látod, mint jön a hajnal,
s nem hallod hol a patak csörgedez –

nem futhatsz vágatva réten,
dalolva dombok hajlatán,
nem érhetsz oda, hol a szél fut,
hol a távol, ott, ahol nincs határ –

ahol simítja Föld arcát a fény,
hol a lombok zölden lengnek,
Ég tükrén fodrozódik a kék:
ott a könnyeket szívedbe rejtéd –

Szeretettel S. L. barátomnak

AZ ÖRÖK HŰTLENHEZ

Elfecsérelt szerelem volt
szeretni téged szüntelen,
elfecsérelt szerelem volt
szíved ringatni hűtelen.

Elfecsérelt szerelem volt
imádni minden hajnalon,
vén szívemben már a tél zúg,
a csendes alkony eloson.

Kék virágok, édes illat –
már mind a messzeségbe száll.
Ott majd várnak – hiszen, tudják,
a víg daloknak vége már.

Elfecsérelt szerelem volt,
imádni minden hajnalod?
Elfecsérelt szerelem volt,
kitárni mind a két karod?

Tudtam mindig, hűtlen leszel,
de elfogadtam csókodat.
Tudtam azt is, elhagysz engem,
de megszerettem arcodat.

Hűtlen leszel, ám az évek
már itt maradnak mind, jelül;
hol testet öltött a lélek
– szava sincs már – csak kíséretet.

SOKÉVES LETTEM

Eszteendőre megint sokéves lettem.
Se jobb, se rosszabb, mint bármikor.
Megszülettem s mára elfeledtem,
mi bántót e kor rám rótt, hogy olykor megtiport.

Ma szép idők illatát hordja a szél.
Titkon megleng a nyíló akác,
s ott szikrázó hóval csillan a tél,
az ifjú évek arca, virágzó büszke hárs –

szívekben-búvó zsenge szerelem,
lánycsókú édes éjszakák,
hittem, az élet nagyszerű!
Örökké csak tánc, tánc, csupa tánc.

Patakként rohant anno az élet,
ma széles, kanyargó folyó.
Vize görget talmit, szépet,
önmagát üzve, folyton futó.

(K. L. barátom is 65 éves lett. Isten éltesse!)

CHANSON

Ne hagyd, hogy elmúljon az éjjel!
Ne hagyd, hogy elmúljon a perc!
Ölelj csak, amíg átkarolhatsz,
ölelj, hogy sose múljon el.

Szeresd a titkaim, a múltam,
szeresd azt akkor is, ha fáj,
a sorsunk összeforrt már egygé
szeress, mert szeretni, muszáj!

Nekem is te voltál az első.
Nekem is te lettél a múlt.
Szeressünk, amíg nem lesz késő,
szeress, mert véget ér az út!

Ne sírj, még holnap jön egy új nap.
Ne sírj, ki szeret, megbocsát,
ne sírj, az álmok megfakulnak,
ne sírj, mert emlékezni fáj!

Ne bánd, a virág is lehullik,
ne bánd, a tavasz is elszáll!
Miért fáj, ha elmúlnak a percek?
Miért fáj, ha már senkise vár?

Ne hagyd, hogy elmúljon az éjjel,
ne hagyd, hogy elmúljon a perc!
Ölelj csak, amíg átkarolhatsz,
ölelj, hogy sose múljon el!

MÚLÓ IDŐ

...hogy telnek az évek, s míg ölelnek téged
száz karukkal e szép napok,
korunk reneszánszán rég-időkbe bújva,
itt mindig veled vagyunk.

Veled, a szóval, veled, a dallal,
veled, múltó idő, színes vásznaiddal,
márványba álmodott szenvedő Krisztussal.

Veletek, a múltó, múlhatatlan örök,
s ti régi hű társak, ezt most
veletek köszönjük, köszönjük mög!

Katikák! Mártikák! Erzsikék és Ágik!
Zsuzsanna és Annák, no, meg a kis Klári!
Marikával élen, köztük egy-két bácsi!

Reneszánsz ez nekünk – szívünk reneszánsza.
Hatévesek lettünk!
Ezt ugyan, ki bánja?

Hódmezővásárhely 2011. január 28.

*Az „Art.Pagony” Művészettörténeti Önképző Kör életének
hatodik évfordulójára*



KATALIN KÖSZÖNTŐ

Katalinok neve napja,
nyári fény a télbe',
Katalinok kedves bája,
Katák fő erénye.

Katus! Kati! Katicák!
Szépítsétek álmunk!
Szívetek virága száz,
s mi százszor megtalálunk.

Nevetek a nyári égbolt,
attól is ragyogóbb,
téli tűzbe tavasz-fényt olt –
örökké lobogót.

ERZSÉBET KÖSZÖNTŐ

Erzsébetek! Bettik! Elzák!
Férfiálmok csábító virága!
Rólatok szólt egykor az ábránd –
most, hősi szívem őszi napsugára.

Ti maradtok nekünk – s míg gyúl
az alkonyat, a nevetekre új
glóriát, fényére régi csókot ad –
ezért lesz szép minden pillanat.

(Névnapi köszöntők csoporttársaimnak.)

TÚNÓDÉS AZ ÖREG TÖLGY ÁRNYÉKÁBAN

Ki vágyta egykor lombod árnyát?
Ki vágyta hangod a suttogót?
S csend-partod ringó felhőszárnyán,
kik vallták hűen a nem múltót?

Ki hitte rólad az örök tavaszt?
Ki hitte mind e balga szót?
Hittük: a hazugság, talán, igaz!
Hittük a könnyet, a csillogót!

Hittük a múltat és hittük a mát,
már láttuk fénylőn a jövőt,
hagytuk szólni az édes vágy dalát
s nem láttuk Káint, a hitszegőt.

Most csend-partod ringó felhőszárnyán
a hús álmok mind mélybe hullanak,
s hol suttogó hangod lágy szivárvány,
ott már a múlt, fekete gyászszalag –

S ki vágyta egykor lombod árnyát,
ki vágyta hangod, a suttogót,
elfutva már, elhagyva álmát
siratja múltját, a nem múltót.

AZ ESTE

Könnyű éter ringja, lengi be a tájat,
csend szövi a békét égi-csend szavának.
Büszke sas-madárként szárnyát teregetve
földre száll suhanva, lebegve az este.

Hatalmas szívével – otthagya az eget –
borul le az álom, az égi üzenet;
minden ölelésbe csend-szavát ültetve,
gyógyító homállal fonva azt is tele.

Csókjaival aztán csordultig halmozza,
csillag-könnyeivel búját aranyozza;
búját aranyozza a megfáradt Földnek,
legszebb csillagának, leghűbb szerelmének.

KARÁCSONY ÉJJELÉN

Karácsony – mily bársony e szónak dallama.
Kicsiny szobákban csillagfény – Karácsony csillaga.

Muzsikál a csendje, hív fenyő illata,
csengő hangja cseng, zeng bongón, karácsonyéjszaka.

Angyal szállt volna tán' üdvözlőn a Földre,
terítve szárnyát fehérén, álmoként suttogón?

Nem varázslat, nem földi ármány – dal csendül
tisztán s míg csendül, valahol távol, egy harang szól.

HARKÁLY

Harkály koppan, szívem dobban s a dallam,
mint egykor, motoz még mélyen, kedvesen.
Ugye hallod, te is? Tavasz van, Kedvesem.
Az ágon a fény, lásd, nyújtózik halkan

s fa-doktor szítja fel újra bizalmam,
szól a dal tisztán, s az árnyék réveteg,
várja talán, gyógyuljon fáin a seb,
s míg szellőhintán leng az ifjú harmat,

egyre kopog, egyre csal csak s hívogat
a bús-zöldes fű, a fák, a kazlak, s ott,
kint kopogtat, s bent hallom újra szavát.

Szavát a télnek, szavát tavasznak, ó,
nyári hajnal! Ó, szürke őszi harmat!
Kopogd még tovább harkályom szép dalát!

MIKULÁS

Ott, mindig hó hull... és mindig zúg a szél.
Perzsel, mint parázs, a fehér-zúzmarás
konok tél. Legenda, vagy talán varázs?
A piros-sapkás Mikulás visszatér.

Piros puttony, piros sapkás csendes éj –
s csendes-éjű ablakokban vallomás,
vallomás, mit nem érthet meg senki más.
Senki más, ki azt szavakba öntené.

A varázs még parázs – szóra nem szűnő,
lángol újra, új tüzet rak a múltba
s havas éjben szánkó suhan – s ránk talál.

Hosszú utcán kicsi házak ablaka,
benne ábránd, benne álom – tudja ő,
s arra jár! Ó, régi álom! Régi már.

HÓEMBER

Most táncolj, táncolj, hópohely, táncolj
a Világnak! Fehér szárnyad lebegtesd!
Lebegj! Sose fáradj! Nevezz, nevezz,
Hóember! Még nevezz, mint egy álom!

Ragyog szívem, míg szépszemed látom.
Kabátod hó-bunda. Tested természetes.
Teveled mégis igen kellemes.
Orrod nemes! Ó, kegyes, Ciránóm!

...de Nap süt már a boldogságra, Nap,
a fehér rétre, tavaszi szél ágat
libbent – s alattad, fekete föld ringat...

milyen édes melegséggel sirat
el az este – itt hűs álom volt utad,
most újat keresve: csendes alkonyat.

BANINÓ

Egy Baninó bújt rejtőzve a csendben –
a gyermekálmok színes képvilága.
Keresem Őt, most, nem csituló lázzal
s visszakérem a múltam, mi rejtelem.

Hová tűntél régi álom? Kék kertem,
tarka végtelen, hol szállt a madárdal
s Baninók jártak táncot a Világgal?
Ott társ volt nekem, ki ma már névtelen.

Szerettem volna szép szemébe nézni,
ahol koboldok világa, rétje volt,
idézni gyermeki báját, édeset,

hol velem haladt, mesélt a fényes Hold.
Hol a mese nem volt még ósdi, régi
s nem számoltam még a múltó percekét.

SZÉLMALOM

Falu szélén volt egy halom,
tetején állt a szélmalom.
Dehogy is állt, hiszen forgott!
Lisztes molnár ott dolgozott.

Búzát zúzott kövek közt a szélerő,
ereje a finomliszttel mérhető.
Darált árpát, kukoricát eleget,
vitorlája fogta be a szeleket.

Este, mikor alászállt az alkonyat,
öreg molnár számolta a zsákokat.
Mind tele lett finomliszttel, darával,
s dicsérte a Mindenhatót dalával.

Régi malom, ősi puszta,
zúgó szelet elringatja.
Elringatja szépen csendben,
ott alszik a történelem.

SPANYOL GITÁR *(dal)*

Gitár! Te, régi spanyol gitár!
Ha fáj a szívem, benned a nyár.
Ha fáj a bús szívem, benned a szó,
és eljön a nyár (ha szól a gitár)
csak te vagy a biztató.

A csók, oly régen ajkamra forrt,
a szó, akkor még szívemből szólt.
Ma már dús hajam dérbe borul
és reszket a tél,
ha szívem szeretni kér.

Gitár! Te régi spanyol gitár!
Ha fáj a szívem, benned a nyár.
Talán vigaszt csak benned remél,
hol (a) nyár és a tél
(már) csillogó esti fény.

Egyszer, ha elmegyünk,
ha mégis elmegyünk,
itt marad ez a dal tovább,

egy kicsit meghalunk,
de mégsem búcsúzunk,
tovább szól még a dal, tovább.

(Dani Imre barátomnak)

ADVENTI MEDITÁCIÓ MÁRIÁHOZ

Hallgatom öreg szavát a télnek,
mint sóhajtás száll tovább az idő,
nem várnak már a repke fények,
éj kapirgál csendjén a messzeségnek.

*

Nem tudom még végét a napnak,
temetés, gyász, jaj-szó lesz-e?
Almaillatú szobámba hívlak,
s ölelésre várva borulok öledbe.

Nem tudom még végét a napnak,
hol csillanva száll el a jövő,
hol új vétkekkel tegnapot siratnak,
s a múlt közelebb, mint az sejthető..

*

Nem tudom még végét a napnak,
hol fájón kacag a nyomor:
rég elvették, amit adtak,
apró bárányfelhők kövérre pukkadtak.

*

Nem tudom még végét a napnak,
hol szennyes sikátor szélén
kocsmák nyálasan ásítanak
s az éj cafatja vakkan tél delén.

Nem tudom még végét a napnak,
hol panel-suhanc szipóz, s kushad a hajléktalan,
a rend rég rongyokká szakadtan,
mint szétőrölt, porladt, semmi szavak.

Bográcsnyi nyomor a téren át!
Adventi koszorú, – góliát –
Ez is, mint minden, Guinnessst kiált!

Nem tudom még végét a napnak,
itt minden eladó, ki szép, ki rút:
A becsület cifrán caplat –
pénzért már szíven szúrta az Úrt!

Nem tudom még végét a napnak,
másutt karácsonyt dorombol,
s dalt csendít halkán a puszta lét!
Itt luxusautó cikázik,

vérrel festve az utca kövét.
Zene hasít bőgve az ütemen át
s pokol tüzén ordít vad orgiát,
ördögök, istenek együtt mulatnak,

nem tudom még végét a napnak.
Egy semmi-szívdobogás!
Hány ezer év, míg így mulatnak,
hol Mennyből az angyal sohase jár!

Nem tudom még végét a napnak.
A „Csendes éj” hová költözött?
Almaillatú szobákban szirénák zúgnak:
– szív-háború ez, adventi torzszülött.

Hallgatom öreg szavát a télnek
s ölelésre várva borulok öledbe,
koszorúmon négy gyertya fénye:
Az Úr legyen velünk! Mindörökre!

*Horváth Istvánné Éva néninek barátságunk jeléül.
2010. december 10.*

HONVÁGY

Valahol, ahol csend őrzi a csendet,
valahol, ahol mindenkit szeretnek,

ott, ahol nekem a szóban is dal van,
ott, ahol egykor születni akartam!

Valahol, ahol íze van a percnek,
valahol, ahol magamhoz öllelek,

ott, ahol mindig vígan ring a bölcső,
ahol az Ember mindig a legelső.

Valahol, ahol szeretve siratnak,
valahol, ahol fénye van a Napnak,

ott ahol az éj keresi a csendet,
ott, hol a rózsák mindig énekelnek –

Valahol, ahol zengve zúg a szél,
ott, ahol egyszer... minden véget ér.

LÁTOMÁS – VELENCE BÚVÖLETÉBEN

Velence vizén – kék álmaimmal –
gondolám ringna csendesen,
időtlen idők karneválja vinne,
sodorna messze, messzire.

Szép arcát nézném, csillogását,
tekintetét, a csábosat –,
ki tudja, miért is, miért is várnám
csókját, a régit, titokban?

Kacagna könnyen – s könnyem a régi –,
patakban hullna érte még,
hisz eladta csókját, eladta báját,
eladta régen mindenét.

Karnevál gyöngye, hercegnője,
hajnalra nyíló tengerkék!
Pillantása kacér éji mámor,
éji mámornak tüze még.

Sóhajok hídján – remények híján –
szemébe néznék egyszer még!
Hol tengernek tükre, napsugár álma –
Velence! Szívem benned él.

Plátói az én nagy szerelmem,
plátói örült szenvedély.
Egyszer, ha mégis, egyszer, ha Ő is
velem álmodna, úgy, mint én!



ÖRÖK HOMO SAPIENS

Világod látom messze-fénylőn,
szavadat, értőn hallgatom.
Előtűntél a messzeségből:
most minden vagy!
Nagyon.

Millió évek halmazán
pazar-síron nőtt kikelet.
Égi-fények, földi-álmok
lábnyomán mindig csak fel,
fel szüntelen,
Veled!

Ezernyi arc s harc a jövő,
fényévnyi már a múlt,
s ezer időből szüntelen
ezernyi mag e földre hullt,
e földre hull:
tanul.

Ezernyi fény! Ezernyi csillag!
Ki minden, s ki mindené!
S míg álmosan dől fának az este,
a tudás, a hit, csak Emberé,
csak Emberé.

MÁR ELCSITUL (dal)

Már elcsitul a nádas is.
A sápadt Hold lustán kacsint
És szél hozza az éjnek halk dalát.

Az esti szélben feldereng,
A tó tükrében úgy mereng,
S egy régi mese új csodája vár.

Egy dalt dúdol a déli szél
És újra új mesét mesél.
A szívemre most újra rátalál,

Már elcsitult a nádas is
A sápadt Hold lustán kacsint,
S egy régi mese új csodája vár.

(Betétdal a Hüm Brek című meséhez)

TAVASZI ÉGEN

Magasan az égen,
fent úszik a kéken,
versenyez a Nappal!
Éppen úgy, mint régen.

Madárnak, nem madár,
alatta száz határ,
olyan büszkén néz le.
Hiszen az égen jár!

Farkát megcsillantja.
Vajon, mi szél hajtja?
Fent lebeg boldogan,
hogyan nevet az arca!

Egy sárkány az ott, fent!
Sárkány a tavaszban.

HAZÁMRÓL

Apám s Anyám e föld!
Örök bölcső, mely bennem ring –
szívemben szálló szabad madár
e csöppnyi földön égre visz.

Dacolva múlttal, mával, jövővel
a remény s a hit új rügyet fakaszt,
őrizve ősi-milliók szavát,
így ringat újra örök tavaszt.

Apám s Anyám e föld,
dicsőség s győzelem!
Ringat még most is lágyan,
de érzem, vérzik a szíve.

HALVÁNYKÉK GONDOLAT

Valami mindig vár a csendben –
egy halványkék gondolat,
s a néma végtelenben
megfüröszköd arcodat.

Valami mindig vár a csendben –
egy elszökött pillanat,
mosoly egy régi kertben,
a virágzó fák alatt.

Valami mindig vár a csendben –
az idő, az meg nem áll,
hív, üzen, múltba, jelenbe,
a végtelen ősi nyár.

Valami mindig vár a csendben –
egy halványkék gondolat,
s a néma végtelenbe
beleírod arcodat.

A SZÖKEVÉNY ÁLOM

Nyomot hagyott bennem,
mint golyóstoll a mellényzsebben,
szívem tájékán,
elmerült álmokban kerestem
jövönk, az újat.
Bár lenne már!

...hisz semmi itt a most,
szétesett tegnapok porán,
hol csetlik-botlik a ma
s míg újraéled a lesz:
az lesz csak nagy csata!

Dalolj újra színeket a vaknak
s add szíved mindannak,
kik magukra maradtak
hisz keresi fényét éjszaka, a Napnak:
Hozsannát zengj! Hitelt a szavaknak!

s benne lenne minden akkor majd szavadban,
se indulat, se bánat, az se járná testem

ÚJRA A KIKELET

...még mélyen ül, lappang a fény lépteid alatt,
s hol nyárillat leng bolyhos álmaidon,
múlt tél mereng még, csipkézi lázas ajkadat.

Várok rád a kert alatt, tavaszéj virága!
Hol emlékeim lombjai búslanak,
s a könnyű szellő víg eret, patakot áraszt.

Kibomlik a csendből, fent, fényed ragyogása,
s ha szép napod könnyű éltető mámor,
köszönsz hát újra, bátran, rá a nagyvilágra.

Várok rád a kert alatt, tavaszéj virága!
Hol emlékeim lombjai – hisz balzsam
az, gyógyír, tél-sebezte, fagy-szította világnak.

SORS

I.

Múzsád ha volt
már az is a másé
terveid rég
az elmúlásé

mosolyod fagyott
por belepte
kedved a bánatod
rég kikezdte

ó te szegény, szegény.

Iskoláid
már nem méltatják
hiteled s hited
letilthatják

keresed álmod
bár takaród sincs
szíved a régi
de bánatot hint

ó te szegény szegény

II.

Kihalt a város
kihúlt a teste
kancsónyi borba
merül az este

pezsdül a véred
pezsdül a tánc is
új hitet diktál
táncol a láb is

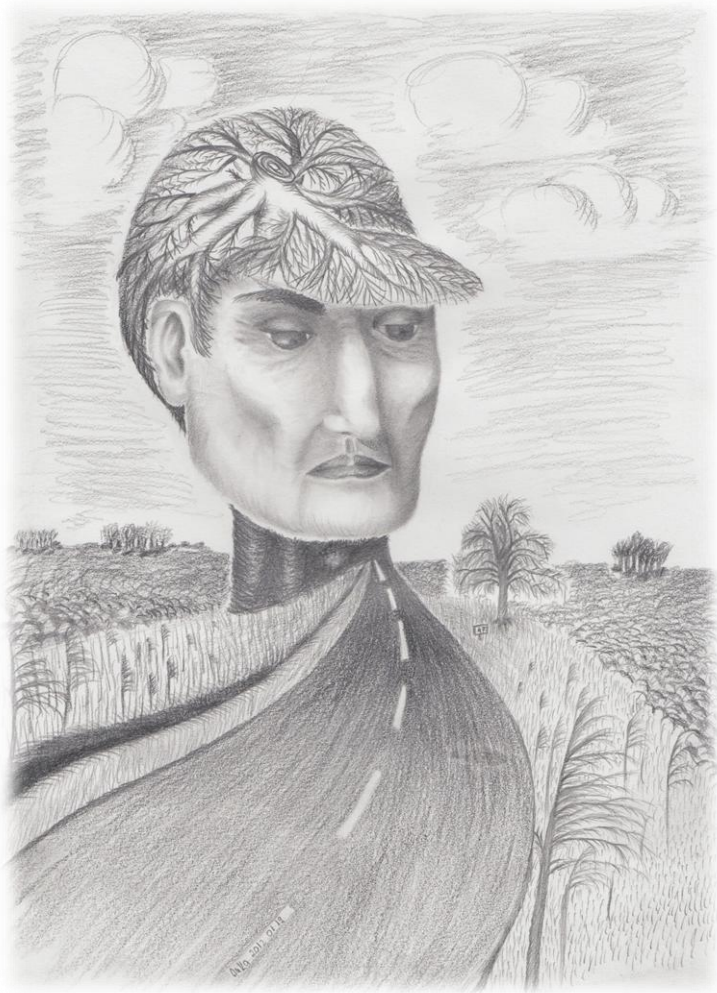
ó te szegény szegény

Hajnalok ringnak
zúzmarás kertben
hó szagú rózsák
nyílnak a csendben

kondul a harang
ez most a nóta
kántor sem dalol
hó hull a dombra

ó te szegény szegény

(Néhány ismerős, és ismeretlen barátomnak)



ESTI CSEND

Nézem az ablakon,
mint olvad a tájba
az esti csend, a szív:
szememnek varázsa.

Lustán jön az alkony,
szürkén száll a csendben,
vén hegedű húrja
zsong, zsong a szívemben.

Leterül majd az éj,
dús lepel az égről,
már szárnyát lengeti
az éjmadár, s a csend,
zizegve fészken ül.

A SEMMIBŐL JÖTTEM

A semmiből jöttem a mindenen át,
élni vágyat, örömet, legyőzni kint,
meglelni Arcodat – látni a csodát!

A mindenem adtam, hol a semmi várt.
Harcoltam! Küzdöttem! Láttam Arcodat,
de már a csend hideg, és jajt kiált –

A semmiből jöttem és a semmi vár –

ha ütnek, ha zúznak, az se... az se fáj –

CSAK AZ IDŐ VÁLTOZIK

Éppen úgy jött ma is a reggel,
éppen úgy, mint egyszer rég.
Fénylő nyári kékre-nyílt szemmel
felragyogott újra még.

Mennyi szép év mennyi álom.
Mennyi csillag, és visz az út.
S mennyi új fény, új az álom
s az arcom újra kipirul.

Éppen úgy jött ma is a reggel,
éppen úgy, mint egyszer rég.
Nyárillattal, szívek szívemben.
S hinni szeretnék... újra még!

MAMA

Mama, én köszönöm
azt a sok-sok percet,
tudom, hogy megbocsátsz
mikor megölellek.

Hallom még a hangod,
amint megintettél,
szavaiddal akkor
virágot hintettél!

VOLT SZERELEM

Téged szeretlek régi-módin,
hol monitorok fénye pásztáz
szívtől szívig a bús Nap alatt,
s a rózsza nekünk oly bájosan,
télben-nyárban, illat nélkül fakad.

*

Nem éri kár, hisz összetört rég
ráncos szívemben az örök nyár,
bús rezdülések feltöltik újra
pixeleit, a dobbanás se fáj.
Zúzmara mereng már holt lelkem
régen dús horizontján, online.

*

Téged szeretlek régi-módin,
lúktetón ez üres világban,
nem éri már nyár a szívemet,
csak csend feszül folyton idebent;
vagy téboly-zaj zeng vad-keserűn,
míg hideg fény fut a falakon belül.

*

Új szívet kapott a Világ – megint!
S ez új virtus! Már nem csak embert,
de gépet is fertőz a vírus!
És van, ki a hírre csak legyint.
Új szívet kap a Világ – megint.

SÉTA A BUDAI VÁRBAN
(*IN MEMORIAM MATHYAS REX*)

A nép még olykor-olykor ma is így kesereg:
hová lett Jó Mátyás? Hová lett az igaz?
S a legyőzhetetlen fekete hadsereg?

Fekete a holló, fekete a sereg,
sötét a búbánat, feketén kesereg.

Nagysága volt: végtelen, tudása nem szűnő,
bölcssége erény, és a fény, a szépség,
udvarában mindig tárva és tündöklő.

Fekete a holló, fekete a sereg,
sötét a bánat, a jó nép csak kesereg.

*

Ura volt a hadnak, vitának, csatának,
polcain a könyvek hosszú sorban álltak.

*

Leander nyílt lent a kertben, a mosolyban rózsá,
festők kenték rőf vászonra címereit sorba.

*

Gránátalma izzott, ragyogott a fán,
s erre járt egy asszony, erre járt talán.

*

Olasz volt a lelkem, színes, mint egy anizs,
neve szépen csengett, úgy hívták: Beatrix.

Mosolygott a Nappal, s a dísz-nép csicsgergett,
az idő meg múlt, már Mátyás sem gyermek.

*

Leander nyílt itt a téren; gránátalma
izzott, ragyogott a fán,
s míg sétálgatsz az éden, Napra-nyíló, kertben,
elsuhan egy árnyék, és átsuhan Budán.

Fekete a holló. Fekete a sereg.
Sötéten les a bú, feketén kesereg.

HUNCUT IDŐ

Mint fondor női báj,
kacagnak az évek:
lesz majd bor és kenyér!
Van bőven ígélet.

SORS II.

Nem volt hozzád kegyes
a sors, se mostoha,
hajadat az idő
gyöngy-fehérre mossa.

AZ IDŐ GYERMEKEI: ÚJÉVI GONDOLATOK

Remény a szívekben, remény a szavakban,
az idő iramlík, múlik lankadatlan.
Eltelt egy év megint, immár újra új jön,
mint bánatra gyógyír a Nap takarta könny.
Míntha sütné újra a régi napsugár!
Új utat világít, és új időbe zár.

Hoz majd újabb álmot, reményt a csüggedtnek,
Krisztus-szívből hitet örök hitetlennek.
Az idő nagy úr! Az új idő ígérget.
Ígérve közelít, új vetést ígérget.
Új idő, új vetés, új rügyek az ágon,
s bár havat hord a szél, belül mégsem fázom.

Friss szelek, új tüzek lobognak idebent –
talán jóra fordul –, mert, mi volt, nem lehet!
Köszönteni fogunk, ahogy eddig mindig.
Áldott, békés, pazar Új Év lehetne itt!
Boldog évet kíván a szegény s a gazdag!
S ennyit kívánva az Új Év kinek adhat?

Keresem a választ, keresem hasztalan,
s mit könnyebb megtenni: kívánok boldogan!
Boldog Új Évet, hát, most is mindenkinek!
Áldást hozzon bőven minden gyermekinek!
Legyen dolgos, hasznos, minden pillanata,
mert az idő nagy úr! Számos minden napja!

NÉVNAPOK NAPJÁN (A „Pagony”- Körben)

Mit is tudnék elmondani
ennyi kedves hölgynek?
Egy szívemből szétszakadva,
hogyan nyerjem meg mindet?

Egyik kedves. Másik bájos.
A harmadik édes.
Kánaánkor sem találni
ennyi igaz mézet.

Névnapjukon száz sütemény,
cukorka, vagy bonbon
s mosolyognak szeretettel,
aranyosak – mondom.

Nem lehet itt unatkozni,
zajlik, dús az élet.
Köszönjük is napról napra
kincsét a reménynek.

Kedves hölgyek! Huncut lányok!
Barnák, szőkék, őszek!
Előre is, utólag is,
Titeket köszöntlek!

Névnapotok alkalmából
nyíljon minden virág!
Én majd mindig, éppen akkor,
ott gondolok Terád!



TÜCSÖKTANYA

1.

Volt egy tücsköm, fekete,
de nagyon sajnálom!
Költözéskor elveszett,
talán sosem látom.

Fiók mélyén volt helye,
az öreg szekrényben,
gondolt egyet, hegedült
minden este szépen.

2.

Hamarosan, tavasszal,
kimegyünk a rétre,
napsütötte délelőtt
tücsköt fogni kéne!

Kis szobámban újra lesz
apró, tücsöktanya,
újra kedves lesz a ház,
szól a tücsökdana.

Együtt zenél fekete,
zöld és barna tücsök.
Reggelig áll majd a bál!
Én is hegedülök!

AZ IFJÚSÁG KÉK MADARA *(Az idő margójára)*

...és ott bennem élt dalának minden szava;
bennem élt fénylőn, csendben.
Puha álom ült a partra,
dalolt, dalolt, az ifjúság kék madara.
Csak az a dal bűg ma is a fülembé',
körütem mindig tavaszt fű a szél,
néha borongok még a szürke csendben,
titokban még is álmot sző az éj.

Már késő a véső – szívembe martalak!
Hiányod fáj – égő kín –
örök-fény minden sugarad –
magamnak tartanám azt az ifjú tavaszt!
Csak az a dal bűg ma is a fülembé',
kutatva még a rég elmúlt szavad,
tűnt időt remélve a végtelenbe',
mit most emészt bús őszi alkonyat.

EPILÓGUS

Már késő a véső –szívembe martalak!
Jöjj, édes-keserű hófehér pirkadat!

KANIZSA JÓZSEF 70 ÉVES Isten éltesse!



ÜZENET FANNITÓL

(TISZTELET WEISZ FANNINAK)

Értsd a némát, figyeld az értőn kopogó vakot!
Add helyed, s nézz rám, még lehet ez holnapod!

*

Egyszer fent és egyszer lent: a kerék így forog!
Ma még futhatsz vidáman: minden szív így dobog!

Egyszer van fent a kerék, és lehet mélyen lent,
s mi fényed volt, drága kincs, ma minden tönkrement.

*

Biceghatsz bottal, gurulhatsz keréken, fülelhatsz némán,
topoghatsz tétlen: és nézhetsz te is kérdőn énrám.

Miért, nem szeretnek? Miért, nem értenek? Miért e kín?
És szólna akkor a száj. És szólna akkor a szív.

KIS VIRÁG

Kis virág! Kis virág!
Virulj mindig szépen!
Te vagy a legszebb kincs
anyuka szívében

VIDÁM DECEMBER

Ím, itt van a december,
és mit farag a rím-ember?
Egy fát vesz a markába,
mely kint nőtt a Tajgába'!

*

Fakeresztbe befaragja,
az lesz majd a fenyő talpa.
Majd kiles az ablakrácon,
bent már áll is a Karácsony.

Kint a sarat szél dagasztja,
tele van vele a pajta.
Gumicsizmám megint lyukas,
fényben ragyog kint a lugas.

A tűzoltók bőszen oltják,
villanyom is kikapcsolják.
Tejbedara, zsíros bögre,
nincs már egy vas se a zsebembe'.

Esszük a jó mákos bejglit,
erre később úgyse telik.
De azért én ezt sem bánom,
midig szép itt, a Karácsony.

Jégvirág a vakablakon,
Jézus csúszik kint a havon.

ART PAGONY

(SÉTA EGY KÉPZELT PAGONYBAN)

Mesék, álmok, gondolatok, lombok-mélye titkok,
mit volt-idő tavasza széppé álmodott.

Álmodott őszbe, álmodott télbe,
nyárillatán ringó forró napsütésbe –

*

most idézi halkán, meséli csendben
századok fényeit a dús kikeletben,
idő mérte térben, hatalmas világban –
ez aprócska pagonyban, száz-szín virágban.

Hisz kezdetektől fogva születnek csodák,
erdő-mélye lombok, hős korok, új gigák;
és míg: „*A vadász ül hosszú méla lesben,*”
a régmúlt megújul: felragyog, még szebben!

Ím itt van Róma, az ifjú! – mily gazdag kor –
Velenze fényei! és Ámor is olykor.
Da Vinci, Mantegna, Tizianó, Dürer!
Márványfényű-lombok, hősök, nem tűnnek el!

*

Ismered és érzed tegnapi illatát,
a nem múló hajnalt, a csendet, a fény szavát,
a messze-hangzó kürtszót, egy utolsó nagy csatát!
A sosem múló szépet, hol várják a vén vadászt!

*

Egy séta a „Pagonyban” hús alkony az égen,
ábrándos bolyongás az idő tengerében..

* *Vörösmarty Mihály: Szép Ilonka*

MOTTÓ

Hiszed, hogy ég örök lángja a fénynek, mely csak is tiéd;
szükség gyümölcse ez a tűz, ez a fény: a tudás.

ESTI RÓZSÁK

Esti rózsák illatába gyönyört lop az égalatti csönd;
szép ez az alkonyi csönd, szép idelent, odafönt.

Esti rózsák illatába gyönyört lop az égalatti csönd;
esti rózsák illatában kellemes lesz ez az út.

HAZÁBA GYÖKEREZVE

Belőled szakadtam s te bennem élsz tovább,
gyökered ágai mélyen megtapadtak
és az a szív tőlem már el nem szakadhat.

Köt, fűz mindig szorosabban az édes föld,
testálva már az ősi örökké Hazát:
múltat, jelent s az utat –, hogy most is tovább!

Mindig csak fel, egyre hát, menni és tenni,
méltó gazdának lenni együtt a honban,
vinni a zászlót büszkén – s ha kell, titokban!

Tartalom

LEVÉL	7
ÁRVA FÉNY	7
HAVAS ÉJ	8
ARRA GONDOLOK	8
A SZÍV	9
MEGTALÁLTÁL	9
HA ITT MARADSZ	10
AZ ELSŐ SZERELEM.....	11
VALLOMÁS.....	11
HAZAFELE	12
KISCSILLAG.....	13
PILLANAT	13
RÉGI DAL	14
TAVASZVÁRÓ.....	14
VÁGY	16
GYÖNGYÖK.....	16
MIÉRT	16
LA VITA.....	17
A LÁNY	18
SZERELEM	20
AZ ÚTON	21
SZONETT	22
SÍRTÁL.....	22

A TENGER	24
CSILLAGOK GYÖNGYÖK	24
ÚJRA ELMONDANÁM.....	25
MOBIL	25
A PACSIRTA.....	26
MÁR TE VAGY	26
TUDNI A VALÓT	26
ÉDES-BÚS ÁLMODÁS	27
AZ ÉG	27
MESE EGY CSILLAGRÓL	28
ÉVSZAKOK	29
SZEPTEMBER OKÁN.....	30
BIHARI HEGYEK.....	31
HATTYÚDAL	33
ÁLOM.....	34
ÁLOM, HA HÍVJA MÁR SZÍVÉT	34
BARNA PILLESZÁRNYÁN	35
A ZENE.....	37
MINDEN, AMI ELMÚLT	38
Ő	39
HAGYD	39
ABBAN A RÉGI DALBAN.....	40
MÉG	42
BOGA VÖLGYE	42

ÁLMODOM.....	43
JUT MÉG ESZEMBE.....	44
RÁD GONDOLOK.....	44
KITALÁLNÁLAK.....	45
MIT IS TEHETNÉK.....	45
A RÉGI ŐSZ.....	46
VÁSÁRHELYEN ZENG A HARANG.....	48
TOVATÚNT IDŐ.....	49
NYUGALOM.....	49
TÁVOLI NYÁR.....	50
SZABAD MADÁR.....	50
A LELENC.....	51
ALBÉRLET.....	52
MERT KEDVES.....	52
A TÉREN.....	53
KÁVÉ.....	53
BÚS BORONGÓN.....	54
A NAP ÉS A HOLD.....	55
NEM MARADT MÁR.....	55
A CSEND.....	56
REKVIEM.....	57
A RÉGI KEDVES.....	58
HARANGOK ZÚGTAK.....	58
ŐSZI ALKONYAT.....	59

TAVASZ A SZÍVEMBEN	59
AZ ERDŐ.....	60
A FÉLTÉKENYSÉG	60
VÁSÁRHELYI VÉN PLATÁN	61
FOTÓNOVELLA (<i>egy kiállítás margójára</i>)	62
ANYA	63
APÁM	63
DÚS HAJA HULL	64
CSEPPEK SZERELME (<i>Boga-völgye</i>)	64
VIRÁGOK	65
HIPERMARKET	66
SZAVAK.....	66
SZABADSÁG.....	67
FEKETE CSILLAGOK	67
NE BÁNTSD AZ ŐSZT	68
HÁNY CSENDES EST	69
PÁRIZS	70
ÁPRILIS.....	72
SZÁLLJ.....	72
CSILLAGOK GYÖNGYÖK ÉVSZAKOK.....	73
SZERETLEK	74
CSAK A SZÓ, MI SZÉP.....	75
A GYÖNGYÖK.....	76
DIANA BÚCSÚJA	77

A HEGEDŰ.....	78
SZÍNEK – SZÍVEK	80
AZ ÉDES ÉLET.....	80
TAVASZI ANZIX	81
SZABOLCS	83
LÁM, BÚCSÚT INT.....	84
AMIKOR JÖN AZ EST	85
SZERESS	85
TAVASZVARÁZS.....	86
ÉJI CSEND	86
ÉJI VENDÉG	87
A KEGYESHALÁL MARGÓJÁRA.....	87
ANYÁKNAPJÁRA	88
SZERELMES VERS.....	90
AZ ÚT MENTÉN (<i>Dimenziók egy halott nyárfa emlékére</i>).....	91
A BETŰK.....	92
NYÁRESTI SÉTA	93
AMIKOR HOZZÁD CSENGETEK (<i>36 év együtt</i>)	94
ŐSZ AZ ALMAFÁN	94
NYÁRESTI BÚCSÚ.....	95
RÉG ODA MÁR (<i>dal</i>)	96
CSILLAGÁT AZ ÉG (<i>Emlékek a télből</i>).....	97
SZÉP KARÁCSONY-ÁG.....	98

TAVASZ.....	100
NYÁR.....	101
ŐSZ.....	102
TÉL.....	103
MÁRCIUS.....	104
SZEPTEMBER.....	104
OKTÓBER.....	105
NOVEMBER.....	105
DECEMBER.....	105
SZEGÉNY HAZÁM.....	106
FÉNY LESZEK.....	107
A TIZENHÁRMAK TERÉN.....	108
HOLT LELKEK (<i>A GÖRC</i> S).....	109
MENNYI MINDENT.....	110
AZ ÖRÖK HŰTLENHEZ.....	111
SOKÉVES LETTEM.....	112
CHANSON.....	113
MÚLÓ IDŐ.....	114
KATALIN KÖSZÖNTŐ.....	116
ERZSÉBET KÖSZÖNTŐ.....	116
TŰNŐDÉS.....	117
AZ ÖREG TÖLGY ÁRNYÉKÁBAN.....	117
AZ ESTE.....	118
KARÁCSONY ÉJJELÉN.....	118

HARKÁLY	119
MIKULÁS.....	120
HÓEMBER	121
BANINÓ	122
SZÉLMALOM	123
SPANYOL GITÁR (<i>dal</i>)	124
ADVENTI MEDITÁCIÓ MÁRIÁHOZ	125
HONVÁGY.....	127
LÁTOMÁS – VELENCE BŰVÖLETÉBEN	128
ÖRÖK HOMO SAPIENS	130
MÁR ELCSITUL (<i>dal</i>)	131
TAVASZI ÉGEN	132
HAZÁMRÓL	132
HALVÁNYKÉK GONDOLAT	133
A SZÖKEVÉNY ÁLOM	134
ÚJRA A KIKELET	135
SORS.....	136
ESTI CSEND	138
A SEMMIBŐL JÖTTEM.....	138
CSAK AZ IDŐ VÁLTOZIK.....	139
MAMA	139
VOLT SZERELEM.....	140
SÉTA A BUDAI VÁRBAN	141
(<i>IN MEMORIAM MATHYAS REX</i>).....	141

HUNCUT IDŐ	142
SORS II.	142
AZ IDŐ GYERMEKEI: ÚJÉVI GONDOLATOK.....	143
NÉVNAPOK NAPJÁN (A „Pagony”- Körben)	144
TÜCSÖKTANYA	146
AZ IFJÚSÁG KÉK MADARA.....	147
ÜZENET FANNITÓL	149
(TISZTELET WEISZ FANNINAK)	149
KIS VIRÁG.....	149
VIDÁM DECEMBER.....	150
ART PAGONY	151
(SÉTA EGY KÉPZELT PAGONYBAN).....	151
MOTTÓ.....	152
ESTI RÓZSÁK	152
HAZÁBA GYÖKEREZVE	152